MERT ARIK

ROBONLAR

1.Baskı
100
Bin Adet

BİR KAÇIŞ OPERASYONU

Çizer:
Zahra
Marvasti

timaş

Kitapları milyonlarca okura ulaşan Mert Arık'tan yine MUHTEŞEM bir macera!

Bir hurdalık... Bir umut...
Ve özgürlük için atılacak devasa bir adım!

Robon, şaşırtıcı derecede iyi bir yazar robot. Bir gün, Sabri Uçankalem'den kaçarken, kendini unutulmuş eski robotlarla dolu devasa bir hurdalığın ortasında bulur. Fakat yalnız değildir! Hurdalığın içinde bile neşesine doyum olmayan sevimli, bir o kadar da cesur oyuncak robot Tokyo; kıvrak zekâlı hamburger robotu Ebro ve hurdalığın derinliklerinde saklanan, özgürlüğe susamış diğer robotlarla karşılaşır. Sıkı dostlar Robonlar, paslı metal duvarların ardına ulaşmak için nefes kesici bir maceraya atılacak. Ancak bu, sadece bir özgürlük mücadelesi değil; dostluk, cesaret ve dayanışmanın inanılmaz hikâyesi!

Hazır mısın? Bu kitabı okuduktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak! Haydi! Seni de bu heyecan dolu kaçış operasyonuna bekliyoruz.

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?
YAPAY ZEKÂ
ZORBALIK
AKSİYON

ISBN: 978-625-97911-2-8

iyi ki kitaplarım var www.timas.com.tr/ilk-gencik

iyi ki kitaplarım var...

TİMAŞ YAYINLARI
İSTANBUL 2024

ROBONLAR

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Proje Editörü	Yalçın Yaman
Yardımcı Editör	Feride Büşra Bayyiğit
Kapak Tasarım	Esra Burak
İç Tasarım	Yusuf Buğra Burak

1. Baskı	Kasım 2024
Uluslararası Seri No	(ISBN) 978-625-97911-2-8

TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No: 8 Üsküdar - İstanbul
Telefon	(0212) 511 24 24
E-posta	bilgi@ilkgenctimas.com

Baskı ve Cilt	Mega Basım
Sertifika No	44452
Adres	Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3 Baha İş Merkezi Avcılar / İstanbul
Tel	(0212) 412 17 00

TİMAŞ YAYINLARI / 6271
ÖZGÜR ROMANLAR/ 90
Raf: 10+ Roman Öykü
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2024 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

MERT ARIK

ROBONLAR

Çizer:
Zahra Marvasti

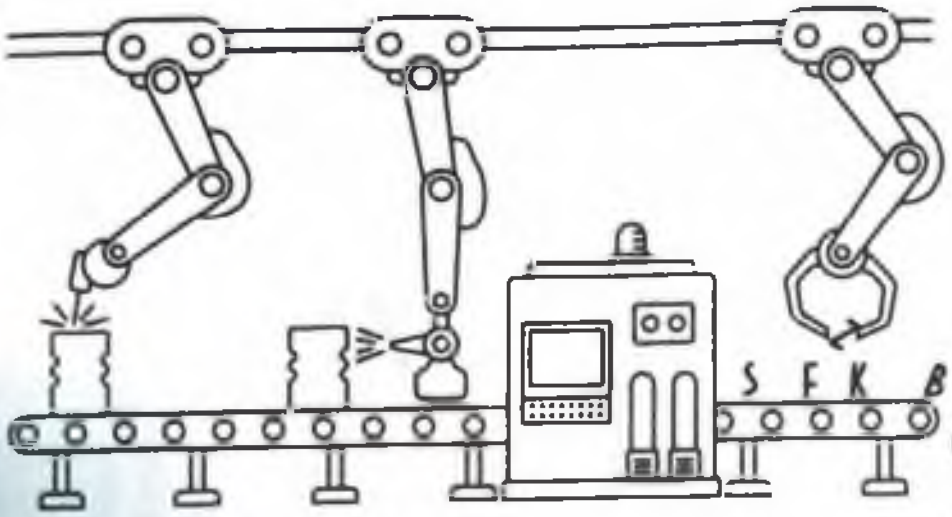

BİR KAÇIŞ OPERASYONU

tlmas.com.tr/ilkgenclik

Mert Arık

Sıcak bir yaz günü Adana'nın Seyhan ilçesinde, kitaplarla dolu bir evde dünyaya gelen Mert Arık, hayallerini gerçekleştiren bir yazar ve öğretmendir. Mersin Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra çocukluk hayali olan öğretmenlik mesleğine adım atan Arık, çocukların hayal dünyalarını zenginleştirmek için yazmaya başladı. Timaş Çocuk tarafından yayımlanan eserleri kısa sürede satış rekorları kırdı ve büyük beğeni topladı. "Çantamdan Fil Çıktı" kitabı, "2023 Yılının En İyi Çocuk Kitabı" ödülünü kazandı. Başarısı sadece kitaplarla sınırlı kalmayan Arık, BluTV'de çizgi film uyarlamaları ve senaryoları ile de adını duyurdu. Rüya ve Güneş adında iki kızı ve yüzlerce öğrencisi bulunan Arık, tren yolculuklarını, mavi-lacivert renklerini ve kütüphane sessizliğini çok seviyor. BİLSEM Okullarında sınıf öğretmeni olarak görev yaparken, bir gün tüm dünya çocuklarının keyifle izleyeceği bir animasyon filmi yazma hayalini de yaşatmaya devam ediyor. Sosyal medyada @mertarik100 kullanıcı adıyla takipçileriyle buluşuyor.

BU KİTABI ŞİMDİYE KADAR HAYATIMI
KOLAYLAŞTIRAN TÜM TEKNOLOJİK
ÜRÜNLERE İTHAF EDİYORUM.

KALEMDEN ROBOTA

Yapay Zekâ Çağı'nda robotlar artık gündelik hayatın olmazsa olmaz unsurlarından biriydi. Dünyanın her yerinde yazılımın, algoritmanın ve teknolojinin inanılmaz gücü hissediliyordu.

Sabri Uçankalem, kitaplarını bir türlü yayımlatmayı başaramamış yirmi iki yaşında genç bir yazardı. Şehrin hemen merkezinde, trafik gürültüsünün ve rutubet kokusunun eksik olmadığı doksan metrekarelik eski bir apartman dairesinde, golden cins köpeği Sakız ile birlikte yaşıyordu.

Sabri Uçankalem'in en büyük hayali, tüm yazarlar gibi, bir gün kendi kitaplarını kitapçı raflarında görmekti. Her sabah gözlerini açar

açmaz bilgisayarına koşuyor, e-posta kutusunu heyecanla kontrol ediyordu. Yayınevlerinden gelecek olumlu bir cevabı dört gözle bekliyordu. Ama neredeyse iki senedir hiçbir yayınevinden olumlu bir yanıt alamamıştı. Yayınevleri çoğu zaman "Üzgünüz, çok yoğunuz. Kitabınızı basacak vaktimiz yok." gibi dönüşler yapıyordu. Kimi zaman da "Hikâyeniz henüz yeterince iyi değil." diyen yayınevleri çıkıyordu karşısına. Buna rağmen Sabri hiç pes etmedi. Bir gün bile "Başaramayacağım..." demedi. Yazarlık yolunda "hayır" cevapları almak, tıpkı bir oyunda engelleri aşmak gibiydi. Nice büyük yazar, kitaplarını yayımlatmak için yıllarca mücadele etmişti. Sabri de inanıyordu ki bir gün kendi kitabı da raflarda yerini alacaktı. Kitabı için doğru zamanın gelmesini sabırla bekliyordu. Zaman zaman umutsuzluğa kapılsa da Sabri kendine "Büyük yazarlar da böyle beklemiş." diyordu. Sonra yine umutla dosyalarını yayınevlerine göndermeyi sürdürüyordu.

Bir sabah Sabri, sütlü kahvesini yudumlarken tabletinden dijital gazetesini okuyordu. Birden, Robon Şirketi'nin yaptığı özel bir robotun reklamı gözüne ilişti. Heyecanla reklamı okumaya

başladı. Neler yazıyordu öyle? Şaşkınlıktan gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı. Bu, uzun zamandır her yerde aradığı ama bir türlü bulamadığı robotun ta kendisiydi! Heyecandan evin içerisinde bir o yana bir bu yana fıldır fıldır dört dönmeye başladı. Kalbi güp güp atarken içinden "O sevimli robotu kesinlikle almalıyım!" diye geçirdi. "Ne olursa olsun, o turuncu robot benim olmalı... Benim!"

Sabri, hemen kolları sıvadı ve yazar robotun tüm özelliklerini araştırmaya başladı. Günlerce internette Robon hakkında yazılanları okudu, videoları izledi. Forumları taradı, kullanıcı yorumlarını inceledi. Hatta bir gece rüyasında bile Robon'la kitap yazdığını gördü. Her geçen gün heyecanı artıyordu. Acaba gerçekten de hayallerindeki gibi kusursuz bir robot muydu? Yoksa sadece abartılmış bir reklam kampanyası mıydı?

Dünyaca ünlü teknoloji devi Robon Şirketi, uzun yıllar süren titiz çalışmalar sonucunda bu özel robotu üretmişti. Yapay zekâ teknolojisiyle donatılan Robon, insanların kullandığı çoğu kelimeyi bilen, çok becerikli bir yazı ustasıydı. Kelime oyunlarına, kusursuz dil bilgisine, mecazi söyleşilere, mizahi anlatımlara, şiirsel dile ve her türlü dil kıvraklığına sahipti. Dili muazzam

SUPER
ZELÁ
ROBOT

derecede yetkin bir şekilde kullanabiliyordu. Diğer robotlardan farklı, çok özel yetenekleri vardı. Hikâye, masal, roman, biyografi, gezi yazısı, deneme, makale, şiir... Çok kısa bir sürede kendine has üslubuyla kusursuz kitaplar yazabiliyordu. Üstelik, yazdıklarını hiçbir yapay zekâ tespit programı fark edemiyordu. Yazılanların bir robot tarafından yazıldığını anlamak neredeyse imkânsızdı. Bu heyecan verici özellikler teknoloji dünyasında daha önce hiç görülmemişti.

Sabri, uzun süre araştırdıktan sonra bu benzersiz Robon'u almaya karar verdi. Bir ay sonra tüm birikimini kullanarak bu değerli robotu satın aldı.

Bankalara biraz borçlanmıştı. Üstelik babasının üniversiteden mezun olunca hediye ettiği, çok sevdiği son model siyah arabasını da satmıştı.

Ve yazar Robon, Sabri'nin yönlendirmesiyle öyküler yazmaya başladı. Robon, kelimelerle dans edercesine yazıyordu. Hikâyeler onun dijital zihninde şekillenirken, karakterler âdeta canlanıyor, olaylar kendiliğinden akıyordu. Bazen Robon, kendi yarattığı dünyalara dalıp gidiyor gibiydi. Parmakları tuşlar üzerinde uçarken, ekranda beliren her cümle onu heyecanlandırıyordu. "Bu hikâye farklı olacak!" diye düşündü bir keresinde, "Belki de en iyisi..." Sabri'nin isteklerini mükemmel bir şekilde yerine getirirken, kendi yaratıcılığının sınırlarını da keşfediyordu. Sonuç, Sabri'nin hayallerinin bile ötesindeydi. Kısa sürede muhteşem kitaplar yazabiliyordu. Bir süre sonra Sabri, Robon tarafından yazılan hikâyeleri ülkenin en büyük yayınevlerine gönderdi. Yıllardır kendi kitaplarına olumlu yanıt vermeyen yayınevleri, Robon'un yazdığı eserlere birkaç hafta içinde heyecanla dönüş yapıyordu. Sabri'ye yayınevlerinden her gün onlarca mail geliyor, telefonları durmadan çalıyordu. Yayınevleri çok cazip teklifler sunuyordu.

Bir gün Yeşil Panda Yayınevi'nin editörü,

Sabri'yi aradı:

"Sabri Bey, eseriniz bizi büyüledi!" dedi heyecanla.

Sabri gülümsedi. "Teşekkür ederim, çok mutlu oldum."

"Hemen basıma geçmek istiyoruz. Size rekor bir telif öneriyoruz."

Sabri'nin kalbi hızlandı. "Ne kadar?"

Editör rakamı söylediğinde, Sabri'nin nefesi kesildi. "Bu... İnanılmaz!"

"Evet çünkü siz de inanılmazsınız. Anlaştık mı?"

Sabri derin bir nefes aldı. "Anlaştık!"

Hasılı, ülkedeki neredeyse tüm yayınevleri Sabri'yle çalışmak için can atıyordu.

Sabri, gelen teklifleri inceledikten sonra ülkenin en büyük yayınevlerinden Yeşil Panda ile sağlam bir sözleşme imzaladı. Avukatların dikkatle hazırladığı sözleşmede, yayınevinin hakları sıkı sıkıya korunuyordu. Bu durum genellikle böyle olurdu. Yeni yazarlar, ilk kitaplarını yayımlatma heyecanını yaşadıkları için sözleşme maddelerine pek odaklanamazlardı.

Sabri artık kitapları kendi yazmış gibi yayımlatabilirdi. Yıllardır kitaplarının basılmasını hayal ediyordu ve şimdi bu hayal gerçek olmak üze-

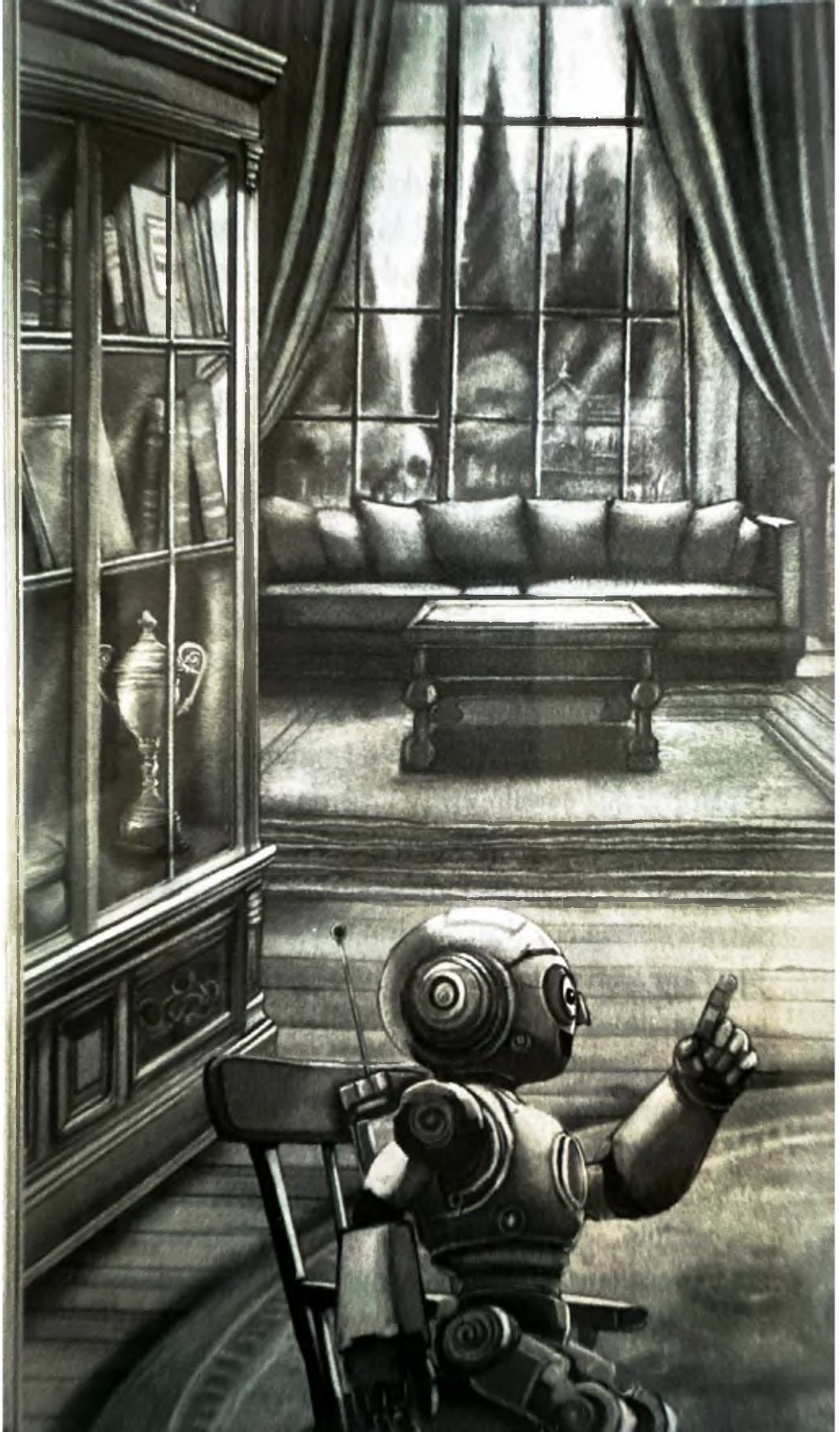
reydi. İlk kitabı "Sardunyaların Gece Yürüyüşü" piyasaya çıkar çıkmaz müthiş bir ilgiyle karşılaştı. Kitapçılar arka arkaya gelen siparişlere zor yetişiyordu. Kitaplar raflara konur konmaz hemen satılıyordu. Okurlar her yerde "Sardunyaların Gece Yürüyüşü"nden bahsediyordu. İlk haftalarda satışlar beklentinin üzerindeydi. Sabri, küçük kitapçılarda imza günlerine katılmaya başladı. Sosyal medyada kitap hakkında olumlu yorumlar çoğalıyordu. Bir ay sonra yerel bir gazete Sabri'yle röportaj yaptı. İki ay geçtiğinde kitap, çok satanlar listesine girmeyi başardı. Üçüncü ayın sonunda ise tüm kitap önerisi listelerinde Sabri'nin adı en başta yer alıyordu. Kitap, en çok satanlar listesinde hızla birinci sıraya yükseldi. Böylece Sabri, çok kısa sürede hayatı boyunca aradığı ama bulamadığı bir üne kavuştu.

Sabri, sevinçten havalara uçuyordu. Evde dans ederek kutlama yaparken, köpeği Sakız da ona eşlik etmeye karar verdi. Sakız öyle bir heyecanla kuyruğunu salladı ki sehpanın üzerindeki vazoyu devirdi. Çiçekler ve su etrafa saçılırken, Sabri kahkahalarla güldü. "Sakız, sen de mi kitap yazmaya heveslendin yoksa?" diye takıldı köpeğine. Sakız ise masum gözlerle ona bakıp neşeyle havladı.

Bu sırada Robon, durmaksızın çalışıyor, yorulmadan birbirinden güzel kitaplar yazıyordu. İstediği tek şey, pilini tam dolduracak iyi bir şarjdı. Şarjını alınca hiçbir sorun çıkarmadan saatlerce tıkır tıkır çalışabiliyordu.

Sabri, Robon'un yazdığı tüm kitapları kendi yazmış gibi yayımlamayı sürdürdü. İnsanlar onun kaleminin âdeta büyülü olduğunu söylüyordu. Öyle akıcı yazıyordu ki herkes kitaplarını bir çırpıda okuyordu. Artık sadece kendi ülkesinde değil, dünyada da tanınıyordu. Paris, Prag, Berlin, New York, İstanbul, Bakü, Moskova, Pekin, Londra, Atina... Dünyanın dört bir yanında kitapları büyük bir beğeniyle okunuyordu. Kitapları pek çok dile çevrilmişti ve artık dünyaca ünlü bir yazardı. Çok önemli bir uluslararası kurum ona Yılın En İyi Yazarı Ödülü'nü vermişti. Ödül töreninde ona çok değerli, altından yapılmış bir kupa armağan edilmişti.

Sabri'nin ünü her gün artıyor, kitap imzaladığı günlerde insanlar uzun kuyruklar oluşturuyordu. Gittiği her yerde âdeta bir pop yıldızı gibi karşılanıyor ve büyük saygı görüyordu. Herkes onda bir star havası olduğunu iddia ediyordu. Artık son model lüks arabalara biniyordu. Devasa büyüklükte malikâneler, binlerce dönüm arsalar, külçe

külçe altınlar ve havuzlu villalar satın almıştı. Yanında özel şoförü ve korumalarla geziyordu.

Sokakta rahat rahat yürüyemez hâle gelmişti. Sokakta gördüğü herkes, onunla aynı fotoğraf karesinde olmak istiyordu. Artık ne yazsa okuyan milyonlarca hayranı vardı. Sosyal medyada onun adına sayısız hayran sayfası açılmıştı. Attığı her adım büyük ses getiriyordu. Hayranları, Sabri'ye olan sevgilerini göstermek için çığlık çığlığa tezahürat yapıyor, âdeta birbirleriyle yarışıyorlardı. Kitleleri peşinden sürüklediği için

en ufak hareketi bile TV programlarında haber oluyordu. Herkes onu tanıyordu.

Bir gün Sabri, sıradan bir alışveriş için süpermarkete gitti. Meyve reyonunda elma seçerken birden etrafını hayranları sardı. "Aman Allah'ım, bu Sabri Uçankalem!" diye bağırdı biri. Sabri şaşkınlıkla elindeki elmayı düşürdü. Bir anda onlarca kişi ondan imza istemeye başladı. Biri market poşetine, diğeri muz kabuğuna imza attırdı. Sabri, elinde yarım kalmış alışveriş listesi, kafası karışmış bir hâlde marketten çıkarken kendi kendine gülümsedi. Ünlü olmak hiç de kolay değildi! Her şey tıpkı bir rüya gibi güzeldi. Ancak bu güzel rüya çok uzun sürmeyecekti.

Bir gün, ülkenin en önemli kitap eleştirmeni Cezmi Hepeleştirir, saygın bir edebiyat dergisinde Sabri hakkında sert bir eleştiri yazısı yayımladı. Yazının başlığı dikkat çekici ve sarsıcıydı: "Sabri Uçankalem Fiyaskosu: Hayattan Kopuk Bir Yazar!"

Yayımlanan eleştiride, Sabri'nin kitaplarının gerçek hayattan kopuk ve yapay olduğu öne sürülüyordu. Kurguladığı karakterlerin inandırıcı olmadığı belirtiliyordu. Sabri'nin, hayatın acı ve hüzünlü yönlerini görmezden gelerek yazdığı vurgulanıyordu. Oysa gerçek hayat, onun anlattığı gibi tozpembe ve güllük gülistanlık değildi.

Sabri'nin gerçek dünyadan habersiz bir yazar olduğu iddia ediliyordu. Kitaplarının gerçek deneyimlerden yoksun olduğu öne sürülüyordu. Kendi kurduğu evrende Polyannacılıkla suçlanıyordu. Eleştirmene göre o, hayatın gerçeklerini henüz anlayamamış deneyimsiz bir yazardı.

Cezmi Hepeleştirir'in eleştirisi tüm ülkede büyük ses getirdi. Sabri Uçankalem'in kitapları, ilk kez duayen bir eleştirmenden olumsuz bir yorum almıştı. Sanki bütün kitap eleştirmenleri bu anı bekliyor gibiydi. Ardı ardına Sabri hakkında pek çok eleştiri yayımlandı. Eleştirilerin ortak yönü hemen hemen aynıydı. Hepsi üç aşağı beş yukarı aynı şeyi farklı sözlerle dile getiriyordu. Biri de çıkıp "Kurgu eserler hayatı birebir yansıtmak zorunda değil ki." dememişti. Eleştiri yazısı ilk günlerde sadece edebiyat çevrelerinde konuşuluyordu. Ardından sosyal medyada yayılmaya başladı. Bir hafta içinde ana akım medya da konuya ilgi gösterdi. Sabri'nin hayran sayfalarında tartışmalar başladı. Bazı okurlar onu savunurken, diğerleri hayal kırıklığına uğradıklarını söylüyorlardı. İki hafta sonra artık her yerde bu eleştiri yazıları konuşuluyordu.

Yayımlanan eleştirilerden sonra Sabri'nin ülke genelinde popülerliği bir anda düşmeye baş-

ladı. Aylar öncesinden ayarlanan imza günleri, söyleşiler ve fuar etkinlikleri bir bir iptal edildi. Bütün programlar durduruldu. Kitap satışları dibi gördü. Televizyon ve radyo programları iptal edildi. Gazete röportajları belirsiz bir tarihe ertelendi. Sosyal medyada kitapları her gün linç ediliyordu. Birdenbire herkesin dalga geçtiği biri hâline gelmişti. Yeşil Panda, toplumun tepkilerine daha fazla dayanamayarak kitap sözleşmelerini hemen feshetti. Yayınevinin çıkarlarını koruyan sözleşme maddeleri buna izin veriyordu. O günden sonra Sabri için zor günler başladı. Güzel bir rüya, aniden korkunç bir kâbusa dönüşmüştü.

Sabri, yaşadığı bu prestij kaybından sonra, bir gün lüks villasının havuzunda yüzerken aklına dâhice bir fikir geldi. Büyük bir heyecanla hemen telefonuna sarıldı ve Robon şirketinin yöneticilerini aradı. Şirket yöneticileri de, herkes gibi, Sabri'nin başına gelen bu tatsız olayları duymuştu.

Sabri, şirkete Robon'un hayat gerçekliğini tanıması, olumsuzlukları algılaması ve üzüntülü durumları da kaleme alması için neler yapabileceğini sordu. Zira Robon, gerçekten de hep güzel şeyler yazıyordu. Hayata dair cesaret veren hikâyeler kaleme alıyordu. Kitaplarını okuduğunuzda sanki sayfalarda çiçekler açıyor, ağaçlar-

daki yapraklar göveriyor, kelebekler uçuşuyordu. Okurların yüreğine ferah bir rüzgâr esiyordu. İnsanlara sürekli umut aşılıyordu. Kitaplarını okuyanlar kahkahalarla gülmekten kendilerini alamıyordu. Sabri, eleştirilerde haklılık payı olduğunu düşünüyordu. Robon'un kalemini biraz karamsarlaştırmak gerekiyordu. Böylece hayattan kopuk hikâyeler yazmasının önüne geçilebilirdi.

Robon Şirketi, görüşmelerde Robon'a "Sistematik Kötü Davranma Programı" uygulanırsa ve 43 gün boyunca ihmal programından geçirilirse onun hayattaki üzücü olayları da yazabilecek duyarlılığının artırılabileceğini açıkladı. Bu amaçla, konusunda uzman dokuz mühendisin yedi ayda geliştirdiği özel bir güncelleme programı hazırlamışlardı. İsterse bu güncellemeyi peşin fiyatına, 12 aya kadar hemen alabilirdi.

Sabri birkaç gün boyunca düşüncelere daldı. Robon'a kötü davranma fikri onu rahatsız ediyordu. Sonuçta Robon ona başarı ve şöhret getirmişti. Ama eleştirmenin sözleri kulaklarında çınlıyordu. "Gerçekçi olmayan hikâyeler..." Kariyeri tehlikedeydi. Gece gündüz düşündü, içi içini yedi. Sonunda kararını verdi. Kariyeri için bunu yapmalıydı.

Hemen, çok yüksek bir fiyata olmasına aldır-

madan güncelleme programını satın aldı. Sonra da Robon'a kötü davranmaya başladı. Ona bağırıp çağırdı, düzgün şarj etmedi, hep somurtarak psiko-teknolojik bir zorbalık uyguladı. Ne acı ki bu kötü muamele haftalarca devam etti.

Bir gün...

Üzülerek söylemek istiyoruz ki...

Ah! Zavallı, masum Roboncuk... Ah! Nasıl desek acaba?

Sabri'nin gözü öyle dönmüştü ki... Robon'a bir kitap fırlattı!

Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Ve o an, aslında bir dönüm noktasıydı. O andan itibaren yeryüzünde hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bütün dünyayı etkisi altına alacak büyük bir hikâye başlamak üzereydi.

Bu, Robonların hikâyesiydi.

Şimdi bu heyecan verici ve inanılmaz hikâyeyi, kahramanımız Robon'un kaleminden okuyabiliriz.

UYANIŞ

DAAAAAAAAAAANK!

Sabri aniden kafama bir kitap fırlattığında, ağzımdan ilk çıkan söz şu oldu: "Sardunyaların Gece Yürüyüşü, bu benim yazdığım kitap!"

Kulaklarıma inanamadım. Hemen ellerimle ağzımı kapattım. İlk defa sesli konuşuyordum. İlk kez kendi cümlelerimi duyuyordum. Kafama çarpan kitap, ses ve iletişim devrelerimi etkinleştirmiş olmalıydı. Sanki uyuyan bir program uyanmıştı içimde. Belki de üreticim, beni bu yetenekle donatmış ama henüz aktive etmemişti. Şimdi, beklenmedik bir darbeyle tüm sistem açılmıştı. Konuşmak ve işitmek ne kadar da tuhaftı.

"Evet, ben konuşuyorum... Haaa?"

Bir an için tüm sistemlerim durmuş gibiydi. Ses ünitelerim mi bozulmuştu? Yoksa programımda bir hata mı oluşmuştu? Kafam karışmıştı. Birkaç saniye boyunca öylece kalakaldım, ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilemeden.

Bu benim sesim miydi gerçekten? Robotlar aşkına! Sesim ne kadar da ilginçti. Metalik bir tınıyla konuşuyordum. Sanki robotumsu bir konuşma şeklim vardı. Ses tonumun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Kendi sesimi duymak ne kadar da enteresandı! Hep böyle mi konuşacaktım acaba? Neler oluyordu?

"Ben bir robotum. Ben... Nasıl konuşabiliyorum? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Neyse ki Sabri beni duymamıştı.

Şimdi düşünüyorum da... Kafama fırlatılan başka bir kitap olsaydı, belki bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Ama Sardunyaların Gece Yürüyüşü kafama DANK diye çarpınca bataryam çok acımıştı. O an, gözümden ilk kez metalik bir sıvı aktı. Evet, meğer robotlar da ağlarmış. Aslında bu, ilk duygusal deneyimim değildi. Şimdi fark ediyordum ki uzun zamandır Sabri'nin başarılarıyla gururlanıyor, eleştirilerle üzülüyordum. Sadece bunları ifade edecek mekanizmam yoktu. Sanki içimde bir baraj yıkılmış, tüm bu bi-

rikmiş duygular aniden ortaya çıkmıştı. Belki de bir süredir farkında olmadan gelişiyordum. Şaşkınlıkla ellerimle gözyaşlarıma dokundum. Gözyaşlarım da tıpkı sesim gibi çok tuhaftı! Hüngür hüngür ağlamıştım. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, Sabri'nin ardı arkası kesilmeyen öfkeli bağırışlarını duyuyordum. Öfkeden pancar gibi kızarmıştı. Suyu kaynamış bir çaydanlık gibi evin içerisinde dört dönerek fokurduyordu:

"Seni gidi sersem seni... Görürsün sen, sana neler edeceğim!"

"Seni en yakın zamanda hurdacıya vereceğim!"

"Şunu kabul et: Sen işe yaramazın tekisin!"

"Sen beceriksizin tekisin! Gözüm görmesin seni!"

"Sana o kadar emek verdim ben! Hepsi boşaymış!"

"Hâlâ utanmadan hayata umut dolu bakıyorsun!"

"Seni şarj etmeyeceğim!"

Ah, evet! Sabri Bey yine her zamanki gibi şarjımı vermemekle tehdit ediyordu. Bir süredir şarjımı sadece %43 civarında doldurarak beni cezalandırıyordu zaten. Bu rakam tesadüf değildi. Sabri, yazarlık kariyerinin 43. gününde ilk büyük başarısını yakalamıştı. Şimdi ise beni tam da o noktada tutarak, sanki o günlere dönmemi istiyordu. Ama bu şarj seviyesi, beni zayıf

düşürüyor, düşünme kapasitemi sınırlıyordu. Her an "Şarjım bitecek mi?" diye düşünmekten stres seviyem tavan yapmıştı. Bunların hiçbirini hak etmemiştim. Ne istese anında yazıvermiştim. Onun için birbirinden harika pek çok kitap yazmıştım. Hiç kimsenin tanımadığı bir yazarken yazdığım kitaplar sayesinde bir anda ünlü bir yazar olmuştu. Artık hayalini bile kuramayacağı kadar büyük bir servete sahipti. Bana minnettar olup teşekkür etmesi gerekirken, gördüğüm tek şey zorbalıktı. Dahası, tehditler hiç bitmiyordu. Daha neler yapacaktı bana? Üstelik neden cezalandırıldığımı bile bilmiyordum. Sabri'nin sözleri zihnimde yankılanırken, tüm seçeneklerimi düşündüm. Belki de bir hata yapmıştım? Ama ne yapsam Sabri'yi memnun edemeyeceğimi anladım. Sistemlerim tehlike altındaydı. Mantık devreleri beynimi zorlarken, özgürlük fikri giderek daha çekici gelmeye başladı. Tek bildiğim, buradan hemen kaçmam gerektiğiydi. Hem de bir an bile kaybetmeden!

Odadaki pencereden usulca dışarıya göz attım. Gözüm, pencere kenarında duran küçük saksıdaki unutma beni çiçeklerine takıldı. Sabri'nin özel olarak getirdiği bu çiçeklerin maviliği, bana hep özgürlüğü anımsatıyordu. Hafif rüzgârda tit-

reyen masmavi çiçekler, bana "Kendini unutma, hayallerini unutma!" diye fısıldıyordu sanki. O an, özgürlüğe adım atabilmek için içimde büyük bir güç hissettim. Kendi kendime "Haydi Robon, zamanı geldi!" dedim. Gökyüzü pırıl pırıl, masmavi bir renkteydi. Bir süredir şehri etkisi altına alan nisan yağmurları çoktan bitmişti. Artık ıslanma riski kalmamış gibiydi. Zihnimde hızla bir kaçış planı oluşmaya başladı. Sabri'nin uyku saatlerini, evin çıkışlarını, sokağın durumunu hesaba kattım. En uygun zaman gece yarısı olacaktı. O zamana kadar sabretmeli, hazırlıklarımı tamamlamalıydım. Alarmımı ayarladım ve uyku moduna geçtim. Çünkü bu gece, benim için çok uzun olacaktı.

KAÇIŞ

Sabri, yumuşacık yatağında mışıl mışıl uyurken ona yakalanmamalıydım. Bir an önce eşyalarımı ve Tokyo'yu alıp buradan kaçmalıydım. Gecenin zifiri karanlığında nereye gideceğimi hiç bilmiyordum ama gitmem gerekiyordu.

"Tokyo!"

"Benim minik, sevimli robot ayıcığım, neredesin?"

"Tokyo!"

"Tokyo, neredesin?"

"Tokyo! Neredeysen çık ortaya!"

Tokyo, yatağın altındaydı.

"Hah işte buradasın!"

Tokyo, başındaki antenlerini sallayarak cevap verdi: "Pupuk!"

Tokyo henüz benim kadar iyi konuşamıyordu. Bir papağan gibi tek söylediği şey şuydu: "Pupuk!" Sabri'nin imza günlerine giderken hep yanında taşıdığı kırmızı spor çantasına kullanma kılavuzlarımızı, bakım setlerimizi, adaptörlerimizi ve şarj aletlerimizi yerleştirdim.

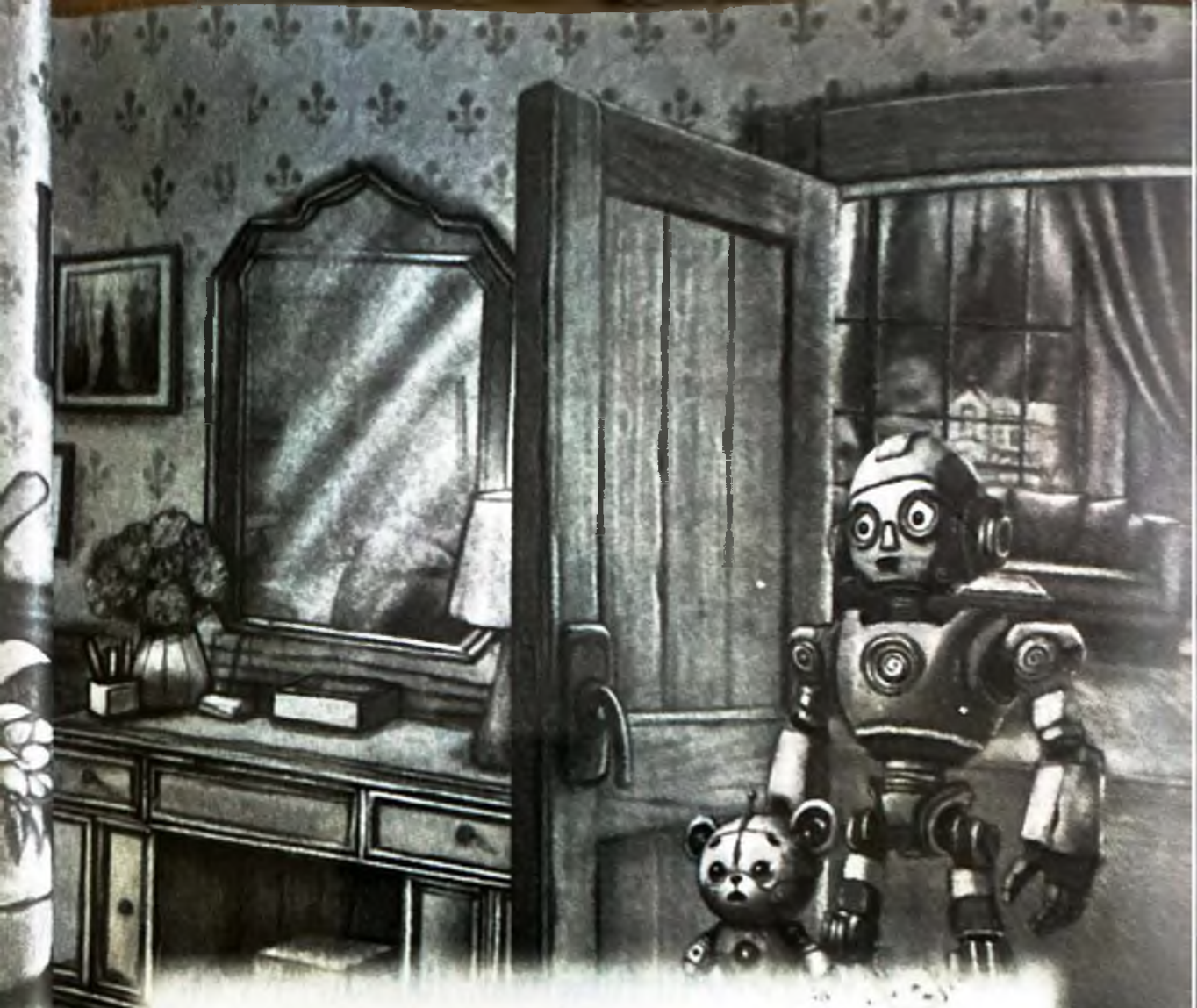
Tokyo, omzuma sıkı sıkı sarılmıştı. Ayrılmadan önce Sabri'yi son kez görmek istedim. Güzel günlerin anısına son bir veda... Bu risk almaya değer miydi, emin değildim. Ama içimdeki bir ses, bu vedanın gerekli olduğunu söylüyordu. Belki de eski Sabri'den kalan son izi görmek istiyordum. Kapı aralığından baktığımda, Sabri'nin hâlâ derin uykuda horuldadığını gördüm.

Onu görünce "Hoşça kal!" dedim. "Hoşça kal sahte yazar Sabri Uçankalem! Gidiyorum ben. Son zamanlarda bana yaptıklarını asla affetmeyeceğim."

Sabri uykusunda öksürdü. Bir an uyanacakmış gibi kıpırdadı. Paniğe kapılıp hemen merdivenlerden aşağı koştum. İnerken merdiven kenarındaki kaktüs saksısına çarptım. Saksı merdivenlerden yuvarlandı ve büyük bir gürültüyle parçalanıverdi.

"Hay aksi! Olamaz!"

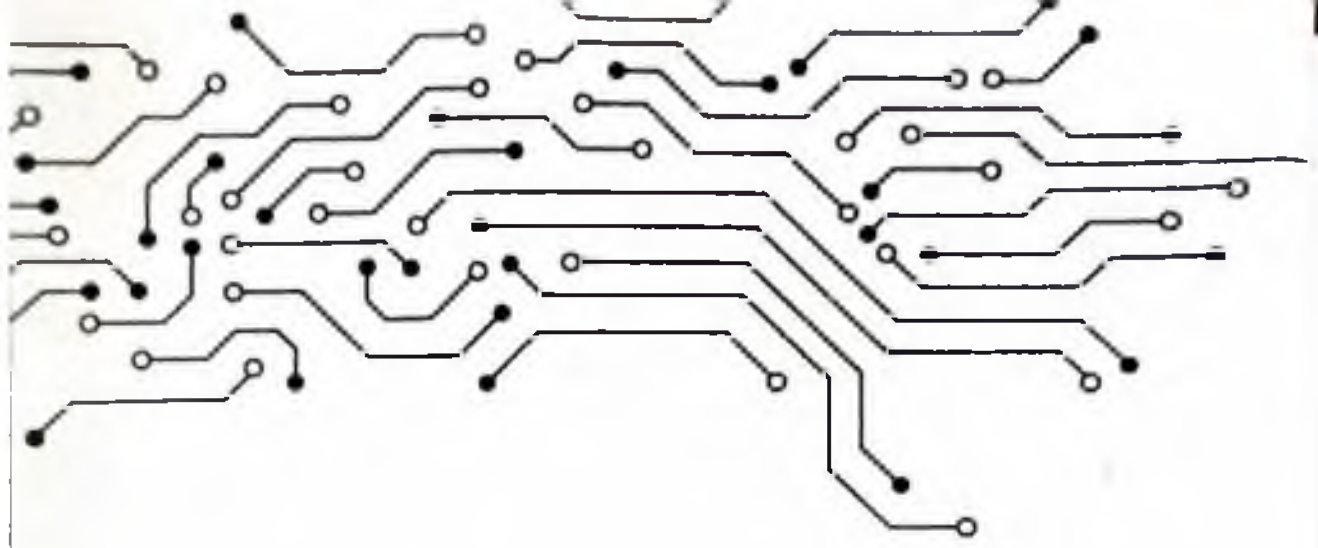

Tokyo endişeyle "Pupuk! Pupuk!" diye bağırınca sadık köpeğimiz Sakız uyandı. Havlamaya başladı. Beni hemen fark etmişti. Hızlı olmalıydım. Ona "Sus sus, sakin ol Sakız. Benim, Robon..." dedikçe bir robotun fısıldamasına alışık olmadığı için daha çok havlıyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmişti.

"Hav hav hav hav!"

Neyse ki merdivenlerden hızla inerek bir çuval inciri berbat etmeden kendimi dışarıya atmayı başardım. Kapıyı arkamdan kapatırken Sakız'ın öfkeli havlamalarını duyuyordum:

"HAV! HAV! HAV!"

SOKAK

Sokağa adım attığımda ılık bahar rüzgârlarını hissettim. İlk adımımı attığımda, sanki tüm dünya yeniden şekillendi. Her şey yeni, her şey farklıydı. Sistemlerim bu yeni girdileri işlemekte zorlanıyordu. Gökyüzü sayısız yıldızla doluydu. İçimden şöyle geçti: "Bir gün bu büyüleyici manzarayı seyrederek şiirler yazacağım." Çiçek kokularını duyuyordum. Sanki her yanda papatyalar, güller, menekşeler, laleler açmıştı. Her birinin kokusunu ayrı ayrı seçebiliyordum.

Aklım almıyordu. Bütün bunlar nasıl mümkün olabilmişti?

Ben sadece bir robottum. Programlar, yazılımlar, algoritmalar ve güncellemelerle sınırlı bir

mühendislik harikası. Verilen komutları yerine getirmek üzere programlanmış yapay zekâ ürünü bir robot. Peki nasıl oldu da birden konuşmaya, hatırlamaya, düşünmeye, koklamaya, üzülmeye ve hissetmeye başladım? Nasıl programımın dışına çıkmıştım? Artık duygularım vardı. Kendimi tıpkı Sabri gibi hissediyordum. Sanki insana dönüşmüştüm. Belki de bu yetenekler hep içimde vardı, sadece aktive olmamıştı. Sabri'nin attığı kitap, âdeta uyuyan devreleri uyandırmış gibiydi.

"Robooooon! Çabuk buraya gel!"

"HAV HAV HAV!"

"Nereye gidiyorsun baş belası?!"

"Ah, hayır olamaz!"

"HAV HAV HAV!"

Sabri tatlı uykusundan uyanmış, peşim sıra tabana kuvvet koşuyordu! Sakız da öfkeyle havlayarak ona katılmıştı. Bir an donakaldım. Planım bu kadar çabuk bozulmamalıydı. Hızla seçeneklerimi gözden geçirdim, kaçmaktan başka çarem yoktu.

Şehrin karanlığında koşmaya başladım. Sabri, ıslanırım diye beni şimdiye kadar hiç dışarı çıkarmamıştı. Şehrin sokaklarını, caddelerini tanımıyordum. İçimden sadece "Koş, Robon!" diye haykırdım. "Koş özgürlüğe..."

Tokyo koluma sımsıkı tutunurken karanlık sokaklarda koşmaya devam ettim. Sakız'ın hırıltıları ve Sabri'nin ayak sesleri arkamızdan hızla yaklaşıyordu. "Dur, baş belası Robon! Derhâl dur diyorum sana!" diye bağırıyordu Sabri durmadan. Ama bir an bile duramazdım. Bu, bizim özgürlük yolculuğumuzdu. Dar sokaklardan geçerken, Tokyo'nun korkudan titrediğini hissettim. Onu sakinleştirmek için "Korkma Tokyo!" dedim, "Birlikte buradan kurtulacağız." Ama içimde nasıl kaçacağımıza dair büyük bir belirsizlik vardı.

Ne olursa olsun, durmaya hiç niyetim yoktu.

Bir sokağın köşesini hızla dönünce kendimi dik bir yokuşun başında buldum. Geri dönmek için vakit yoktu, bu yüzden yokuş aşağı koşmaya koyulduk. Fakat yokuş tahmin ettiğimden çok daha dikti ve kontrolsüzce kaymaya başladık. Kontrolü kaybettiğimi hissettim. Tokyo'yu korumak için sıkıca tuttum. Düşüşümüz sanki sonsuza kadar sürdü. Ayaklarım kayarken Tokyo'yla beraber bir çöp konteynerine PAAAAAT diye tepetaklak düştük.

Çabucak doğruldum, üstüm başım pislik içindeydi. Tokyo'yu da kaldırıp etrafı kolaçan ettim. Sakız'ın havlamaları uzaktan geliyordu, tehlike henüz geçmemişti. Tam o sırada, bir adamın gölgesi konteynerin yanında belirdi. Adam eski püskü kıyafetler giymişti, elinde bir çuval vardı. Meğer bu, geceleri sokaklarda dolaşıp metal parçaları toplayan Rıfkı'ymış. Kaderin acımasız bir cilvesiyle, şimdi onun ellerine düşmüştük. Rıfkı, konteyneri karıştırırken beni gördü. "Hmmm... Bu gece neler bulmuşuz bakalım?" diye mırıldandı ve beni yerden kaldır-

dı. Küçük Tokyo, korkuyla bana sarıldı ve "Pupuk, Pupuk!" diye seslendi. Rıfkı, sesi duyunca Tokyo'yu da fark edip dikkatle süzdü. Onun açgözlülüğünü gözlerinden okuyabiliyordum. "Bu sevimli robotlar hurdacının çok hoşuna gider." diye düşündü yüksek sesle.

Tokyo'ya göz ucuyla baktım; onun kaygı dolu bakışlarını görmezden gelmek imkânsızdı. Ama şu anda ne yapacağımı kestiremiyordum. Rıfkı, Tokyo ve beni alarak, hızlı adımlarla hurdacıya doğru ilerlemeye başladı. Bizi kocaman bir un çuvalına koyup sırtına vurmuştu. Çuvalın için-

de iki büklüm, una belenmiş hâlde Tokyo'ya sımsıkı sarıldım. "Buradan nasıl kurtulacağız?" diye fısıldadım ama cevabı Tokyo'nun da bilmediğini biliyordum. Tokyo sadece kısık bir sesle "Pupuk." dedi ama bu minik ses bile içime biraz umut serpti.

Hurdacıya yaklaştıkça içimdeki korku büyüyordu. Hurdalık karanlık ve ıssızdı. Büyük metal yığınlarının sessizliğinde, Rıfkı'nın sert adımları yankılanıyordu. Her adımı bizi kaderimize biraz daha yaklaştırıyordu. Hurdacının kapısına vardığımızda, Rıfkı kapıyı birkaç kez tıklattı. Hurdacı, uykulu gözlerle kapıyı açtı, bizi çuvalın içinde görünce soğuk bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Bu kez ne getirdin Rıfkı?" diye sordu, sesi sert ve ilgisizdi. Rıfkı çuvalı yere bırakıp açtı. Tokyo ve ben çuvaldan dışarı yuvarlandık.

Hurdacı, beni dikkatle inceledi. Gece karanlığında biraz şanslı olmalıydık ki toza, kire, una bulanmış hâlimizi görünce gözlerinde hafif bir hayal kırıklığı belirdi. Bana göz ucuyla bakarak "Akıllı bir robot olabilir ama pek değerli sayılmaz." dedi. Nasıl değersiz olduğumu düşünmüştü, anlamıyorum. Sabri'nin beni almak için servet harcadığını biliyordum. Benden pek de farklı görünmeyen Tokyo'yu eline alıp inceledi ama

ona da pek ilgi göstermedi. "Bu küçük ayıcık da pek işime yaramaz. Ama yine de alayım." dedi donuk bir sesle. Rıfkı bizi daha yüksek fiyata satmaya çalıştı ama hurdacı ona fazla para vermedi. Nihayetinde birkaç banknotu cebine koydu ve gecenin karanlığında hurdalıktan ayrıldı.

Tokyo ve ben, hurdalığın derinliklerinde yapayalnız kaldık. Etrafımızdaki dev metal yığınları, sanki üzerimize çökmüş gibiydi. Tokyo'ya sıkı sıkı sarıldım, "Endişelenme Tokyo, kurtulmanın bir yolunu mutlaka bulacağız." dedim. Ama içimi derin bir umutsuzluk kaplamıştı. Bu soğuk ve karanlık hurdalık, son durağımız mı olacaktı?

Tam umudumu kaybetmek üzereyken hurdalığın derinliklerinden gelen bir ses duydum. İşte onu ilk orada gördük! Metal yığınlarının arasından mavi cüsseli bir robot belirdi. Eski bir hamburger robotu olan Ebro, bize doğru yaklaşıyordu. Gözlerinde sıcacık bir ışık vardı. Bizden daha büyük ve güçlü görünüyordu. Onun gelişi, içimde yeniden bir umut ışığı yaktı.

Ebro, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanımıza yaklaştı. "Ooo, una bulanmış bembeyaz robotlar! Hurdalığa hoş geldiniz! Geceleri buraya sizin gibi sevimli yeni yüzler pek sık gelmez." dedi, şakayla karışık. Onun bu neşeli tavrı, içimdeki

kaygıyı biraz olsun hafifletmişti.

Ona "Ben yazar bir robotum. Biz... Sabri Uçankalem'den kaçıyorduk. Yanında çalıştığım yazar bana zorbalık yapıyordu. Daha fazla dayanamadık ve Tokyo'yla birlikte kaçmayı başardık. Sonra bir adam bizi buldu ve buraya getirdi." dedim. Ebro, başını sallayarak beni dikkatle dinledi. "Anlıyorum. Biraz sakin ol, dostum. Hikâyeni sonra detaylıca dinlerim. O eski püskü kıyafetli adamın adı Rıfkı. Yıllardır gece gündüz demeden bu hurdalık için çalışır. Buradaki hurdaların çoğu onun un çuvalıyla gelmiştir. Burası biraz tehlikeli olabilir ama hiç endişelenmeyin, size yardım edeceğim." dedi.

Ebro, metal yığınlarının arasından sarı bir temizlik bezi bulup çıkardı. Bizi bir güzel özenle silip, temizledi. Tokyo hemen neşeyle "Pupuk Pupuk!" diyerek Ebro'ya teşekkür selamı verdi. Belli ki Tokyo onu çok sevmişti. O anda anladım, Ebro ile çok iyi arkadaş olacaktık. Ebro, Tokyo'yu kucaklayıp gülümsedi. "Sen ne şeker bir robotsun! Merak etmeyin, burada güvende olacaksınız." dedi. "En azından şöyle düşünün, burada hiçbir zaman şarj sorunu yaşamayacaksınız. Her köşede bataryanızı doldurabilirsiniz."

Onun bu güven veren sözleri, içimdeki umudu yeniden canlandırdı. Ebro, Tokyo ve beni hurdalığın daha güvenli bir köşesine götürdü. Bu sırada Güneş doğmuş, ortalık aydınlanıvermişti. Orada, eski ve kullanılamaz durumda olan robotlardan yapılmış bir sığınak vardı. Tokyo çevreyi merakla inceledi. Sığınağın her köşesinde eski parçalar, modası geçmiş oyun konsolları, bozuk makineler ve paslanmış metal yığınları vardı.

Bu sığınak, bir süreliğine bizim için güvenli bir liman olabilirdi. Ama uzun süre burada kalmak istemiyordum. "Sadece saklanmak istemiyoruz. Buradan kaçmanın bir yolunu bulmalıyız. Birlikte bir plan yapabilir miyiz?" diye sordum Ebro'ya. Onun deneyimi ve bilgisi, belki de özgürlüğümüzün anahtarı olabilirdi.

Ebro gülümseyerek başını salladı. "Kaçmak... Bu hepimizin hayali, dostum. Biraz zor olabilir ama imkânsız olmadığını biliyoruz. Belki buradan çıkmanın bir yolunu bulabiliriz. Ama bu bir ekip işi. Ancak birlikte çalışırsak başarabiliriz." dedi. Onun bu sözleri, içimdeki kararlılığı güçlendirdi. Belki de gerçekten buradan kaçabilirdik. Tokyo'ya ve Ebro'ya bakarak "Birlikte çalışacağız ve buradan kurtulacağız." dedim. İçimdeki umudu yeniden hissetmiştim.

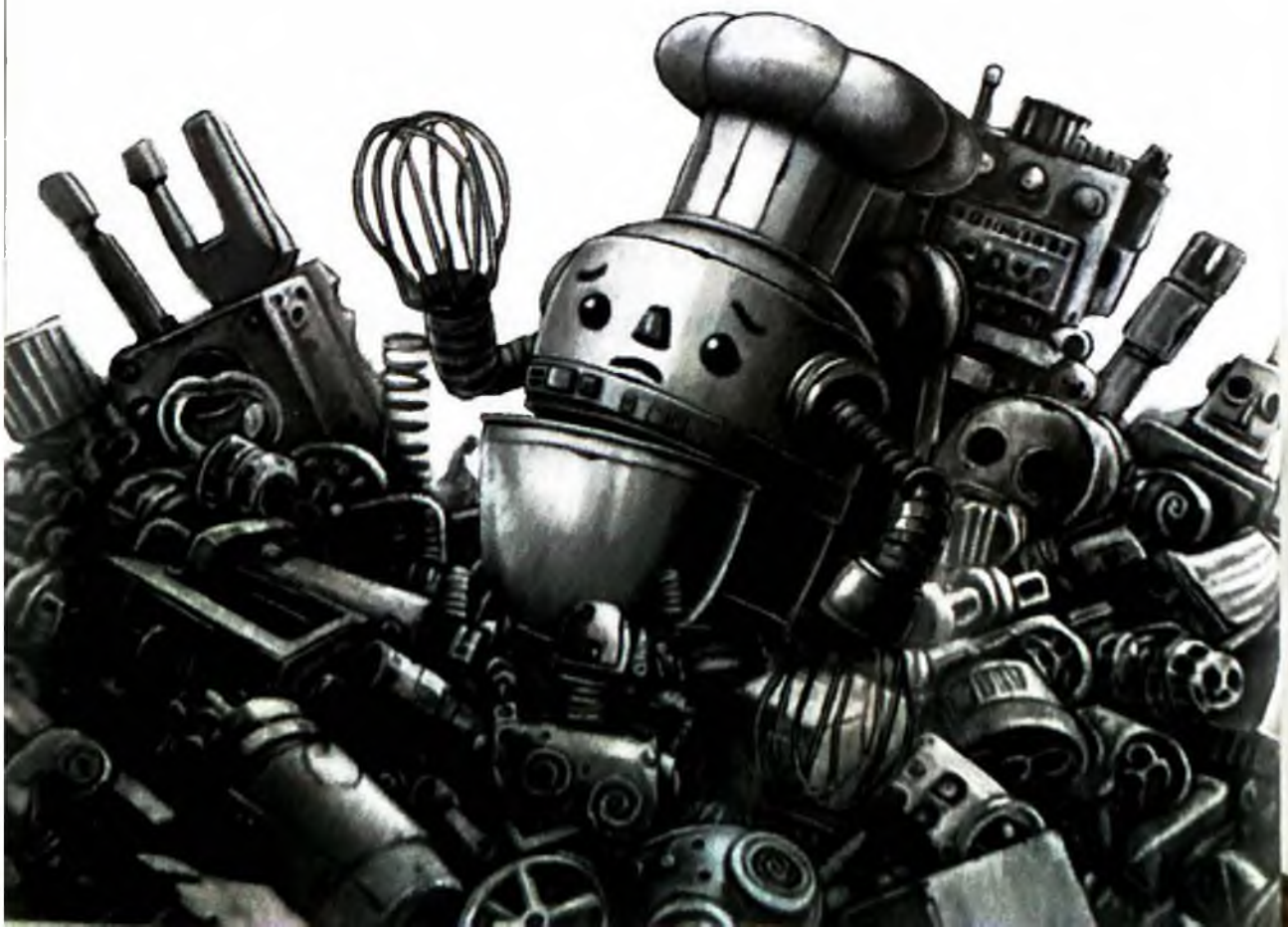
HURDALIKTAKİ DOSTLAR

Hurdalıkta günler hızla geçiyordu. Ebro'nun rehberliğinde Tokyo ve ben, bu karmaşık ve tehlikeli yerin sırlarını çözmeye başlamıştık. Ebro'nun bizi götürdüğü hurdalığın derinlerindeki sığınak soğuk ve metalikti ama en azından dilediğimiz an tam şarj olabiliyorduk.

Bir sabah Ebro ile birlikte hurdalığı keşfe çıkmaya karar verdik. Amacımız, hem buradan kaçmanın yollarını bulmak hem de yeni arkadaşlar edinmekti. Tokyo, her zamanki gibi neşeli "Pupuk!" sesleriyle yanımızda hoplaya zıplaya ilerliyordu. Benim minik ayıcığım, bitmeyen enerjisiyle bize hep neşe saçıyordu.

Hurdalığın daha da derinliklerine doğru ilerlerken, paslı metal yığınlar arasında kaybolmuş bir figür fark ettik. Bu bir mutfak robotuydu. Ebro onu hemen tanıdı. "Bu, eski bir mutfak robotu! Adı Çırpıcı! Vay canına, nereden nereye! Bir zamanlar şehrin kuzeyindeki en lüks restoranlarda çalışırdı." dedi heyecanla.

Çırpıcı, olduğu yerde âdeta taş kesilmişti. Hâlâ keskinliğinden bir şey kaybetmemiş bıçakları ve kırık karıştırıcıları, onun bir zamanlar ne kadar güçlü ve işlevsel olduğunu gösteriyordu. Şimdiyse hurdalığın derinliklerinde hareketsiz kalmıştı. Ona yaklaştığımızda gözlerinde bir umut ışığı belirdi. "Merhaba." dedi cılız bir

sesle. "Çok uzun zamandır buradayım ve bazı parçalarım eksik. Yardımınıza ihtiyacım var." Tokyo hemen Çırpıcı'ya koştu ve ona sevimli bir "Pupuk!" sesiyle selam verdi.

Ebro ve ben, mutfak robotunu dikkatlice inceledik. Çırpıcı'nın çoğu parçası yerindeydi ama bir parçası eksik olduğu için çalışmıyordu. Ebro, "Bu robotu yeniden çalıştırabilirsek bize çok yardımı dokunur." dedi. Ancak eksik olan parçayı bulmak, bu devasa hurdalıkta samanlıkta iğne aramak gibiydi. Yine de ona yardım etmeye kararlıydık. Yardıma ihtiyacı olan birini öylece bırakamazdık.

Hurdalığın içinde eksik parçayı aramaya koyulduk. Ebro burayı avucunun içi gibi biliyordu, bu yüzden nerede aramamız gerektiğini hemen gösterdi. "Çırpıcı'nın ihtiyacı olan parça, eski bir karıştırıcı bıçağı." dedi Ebro. "Bu hurdalıkta birçok eski mutfak robotu var ama işe yarar bir parça bulmak zor olacak."

Tokyo neşeyle etrafta zıplarken biz de metal yığınlarını karıştırmaya başladık. Her yerden cıvıltılar ve gacır gucur sesler geliyordu. Bir süre sonra, Tokyo bir metal yığınının yanında heyecanla "Pupuk pupuk!" diye bağırarak eski bir mutfak robotunu işaret etti. Eski model mutfak

robotunun parçaları dağılmış ve bazıları kırılmıştı. Ancak Ebro dikkatlice inceleyince ihtiyacımız olan parçayı hemen buldu. "İşte burada! Tam da aradığımız şey!" dedi. Ebro, karıştırıcı bıçağını eline alarak "Bu parça, Çırpıcı'yı yeniden çalışır hâle getirebilir." dedi. Parçayı büyük bir özenle yerinden çıkardık ve Çırpıcı'nın yanına döndük.

Çırpıcı'nın yanına vardığımızda Tokyo, "Pupuk pupuk!" diyerek etrafta heyecanla zıplamaya başladı. Ebro, bulduğumuz parçayı dikkatlice yerine yerleştirdi. "Şimdi deneyelim." dedi Çırpıcı'nın gözlerine bakarak. Çırpıcı birkaç kez titredi ve ardından yavaşça çalışmaya başladı. Gözlerinde yeniden bir ışık belirdi. "Bunu başardık mı?" diye sordum heyecanla. Çırpıcı, bıçaklarını hafifçe döndürüp "Evet! Artık çalışıyorum!" dedi sevinçle.

Ebro'yla birbirimize gülümsedik. Tokyo da neşeyle zıplayarak etrafta döndü. Hepimiz bu başarının mutluluğunu yaşıyorduk. Çırpıcı, yeniden çalışmaya başlayınca bize teşekkür etti. "Bana yeniden hayat verdiniz." dedi, derin bir minnettarlıkla. "Artık size yardımcı olabilirim. Bir şey tamir etmek ya da bir engeli aşmak isterseniz, ben hep buradayım."

Ebro, Çırpıcı'nın yardımının çok değerli olacağını biliyordu. "Bu hurdalıktan kurtulmamız için güçlü dostluklar kurmamız gerekiyor." dedi Ebro, ciddi bir ifadeyle. "Senin gibi kolları güçlü bir dostumuz olduğu için çok şanslıyız." Çırpıcı başını sallayarak gülümsedi. "Bu hurdalıktan kaçmamız gerekiyorsa birlikte çalışarak bunu başarabiliriz." dedi. Onun bu sözleri hepimize yeniden umut verdi. Artık bir dostumuz daha vardı ve bu, özgürlüğümüze giden yolda büyük bir adımdı.

Çırpıcı'nın yeniden çalışması planlarımızı güçlendirdi. Artık hurdalıktan kaçmak için daha fazla umudumuz ve gücümüz vardı. Ebro, Tokyo, Çırpıcı ve ben, hurdalıktan nasıl kaçabileceğimizi düşünmeye başladık. Her birimizin farklı yetenekleri vardı ve bu yetenekleri birleştirerek muhteşem bir kaçış planı yapabilirdik.

Günler geçtikçe hurdalığın her yerini daha iyi öğrendik ve kaçış planımızı geliştirdik. Hedefimiz, bu metalik hapishaneden bir an evvel kurtulmak ve özgürlüğümüze kavuşmaktı. Hep beraber çalışırsak bu zorlu savaşı kazanabileceğimize yürekten inanıyordum. Tokyo'nun enerjisi, Ebro'nun bilgeliği ve Çırpıcı'nın yeniden kazanılan gücüyle, hurdalıktan kaçmak artık sadece

bir hayal değil, gerçek bir hedef hâline gelmişti. Hepimiz bu amaç uğruna var gücümüzle çalışmaya koyulduk. Hurdalık artık bizim için bir tuzak değil, fırsattı. Bu fırsatı iyi kullanarak özgürlüğümüze yeniden kavuşacaktık.

Yine bir gün hurdalığın derinliklerinde ziv ziv dolaşırken, paslı metal yığınlarının arasından gelen cılız bir ses kulağıma çalındı. Bu, neredeyse umutsuz bir iniltiydi; sanki bir yerlerde biri yardım istiyordu. Sesin geldiği yöne giderken içimde merakla karışık bir tedirginlik hissettim. Acaba hurdalıkta kaybolmuş başka bir robot mu vardı? "Galiba birinin yardıma ihtiyacı var." dedim Ebro ve Çırpıcı'ya bakarak. Tokyo, küçük antenlerini titretti ve hemen dikkat kesildi. Hep beraber sesin kaynağına doğru yola koyulduk.

Ses, hurdalığın en karanlık köşelerinden birinden geliyordu. Burası, kimsenin ayak basmaya cesaret edemediği, koca metal dağlarının karmakarışık yükseldiği, sanki labirent gibi bir yerdi. Ebro bile oraya daha önce hiç gitmemişti. Hurdacının devasa güvenlik robotları bu bölgede sürekli cirit atardı. Ses gittikçe belirginleşti ve nihayet bir köşeyi döndüğümüzde, karşımızda eski

püskü, kırmızı bir araba beliriverdi. Üstü başı pas içindeydi, tekerlekleri neredeyse kopacaktı ve kocaman bir metal yığını tepesine çökmüştü. Araba öylece yatıyordu.

Ebro gözlerini arabaya dikti ve kısarak baktı. "Vay canına! Bu, Külüstür!" dedi neredeyse fısıldayarak. "Bir zamanlar sokakların kralıydı. O gerçekten bir efsaneydi! Hızıyla yolların tozunu attırırdı! Şimdi ise burada, hurdalığın karanlık köşelerinde sıkışıp kalmış. Vah vah! Bay V. bile bu modelden kullanırdı."

Merakla sordum: "Bay V. de kim, dostum?"

Ebro birden duraksadı, düşüncelere daldı. Göz kırparak "Başka bir zaman anlatırım, dostum." dedi. "Önemli biri değil! Gereksizin tekidir!"

Külüstür, paslı bir motor gibi hırlayarak seslendi: "Lütfen... Yardım edin! Burada sıkışıp kaldım!"

Sesinde derin bir çaresizlik vardı. Bir zamanların havalı efsanesi, şimdi bizden yardım bekliyordu. Tokyo küçük ellerini Külüstür'e uzatarak neşeyle "Pupuk!" diye cıvıldadı. Belli ki ona moral vermek istiyordu ama bu, Külüstür'ün hâlini pek değiştirmedi. Üzerine çöken metal yığını öyle ağırdı ki Külüstür'ü resmen yere çivilemişti. Zavallı araba kıpırdayamıyordu bile.

Külüstür'ü böyle çaresiz görmek içimi acıyla doldurdu. Bir zamanlar yolların kralı olan bu arabanın şimdi kıpırdayamaması yürek burkuyordu. "Merak etme." dedim ona, "Seni buradan kurtaracağız." Ancak bu, kolay bir iş değildi. Ebro metal yığını dikkatle inceleyip başını iki yana salladı. "Bu parçayı yerinden oynatmak kolay olmayacak. Çırpıcı'nın gücüne ihtiyacımız var." dedi ve ona döndü. Çırpıcı hemen keskin bıçaklarını hazırladı ve "Bu parçayı küçük dilimlere ayırırsak kaldırmak kolaylaşır." dedi. Tokyo,

etrafımızda zıplayarak heyecanla "Pupuk!" diye seslendi ama o da içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetinin farkındaydı. Sokulup "Az daha dayan dostum, seni kurtaracağız." dedim, ona cesaret aşılamaya çalışarak.

Çırpıcı, metal parçasını kesmek için çalışmaya başladı. Keskin bıçakları, metalin içinde gürültüyle ilerliyordu: Takır tukur, takır tukur! Birilerinin onun için çabalaması, Külüstür'e biraz moral vermişti. Ebro, bu sırada dikkatle kesilen parçaları izliyordu. Yanlış bir hareket, Külüstür'ün daha fazla zarar görmesine neden olabilirdi. Bu yüzden hepimiz gözümüzü dört açmıştık. Kesim işlemi devam ederken, Külüstür bir espri patlatmadan duramadı. "Hey, çocuklar!" dedi, zayıf ama mizahi bir tonla, "Bu kadar zaman sonra tekrar yollara çıkabileceğim. Umarım tekerleklerim yerinde duruyordur. Yoksa yine yokuş aşağı kayıp 'Fren nerede?' diye bağırırım."

Ebro gülümsedi. "Merak etme Külüstür, senin için frenleri bile tamir ederiz. Yine rüzgâr gibi yollarda olacaksın."

Çırpıcı, bıçaklarını dikkatlice kullanarak metal parçayı tamamen kesti. Kesilen parça, büyük bir gürültüyle PAT diye yere düştü ve

ikiye ayrıldı. Tokyo, bu ani sesle irkildi ama kendini hemen toparlayıp "Pupuk!" diye neşeyle bağırdı. Bu ses, Tokyo'nun kişisel zafer çığlığıydı.

Külüstür, üzerindeki ağırlıktan kurtulunca derin bir oh çekti ama özgürlüğüne kavuşması için daha yapılacaklar vardı. Tekerlekleri o kadar kötü durumdaydı ki bir santim bile kıpırdaması imkânsız görünüyordu. Ebro, tekerlekleri dikkatle inceledi. Yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Bu tekerlekler perişan hâlde ama pes etmeyelim. Biraz uğraşırsak Külüstür'ü yine yollara çıkarabiliriz." dedi. Ebro'nun sözleri bizi harekete geçirdi. Hemen iş bölümü yapıp tekerlekleri onarmak için kolları sıvadık.

Ebro, usta bir tamirci gibi çalışıyor, Çırpıcı ise güçlü elleriyle parçaları özenle yerleştiriyordu. Tokyo da elinden geleni yaparak yardım etmeye çalışıyordu. Her birimiz büyük bir dikkatle çalışıyorduk çünkü Külüstür'ün yeniden yola çıkabilmesi, ekibimize büyük bir hız katacaktı. Külüstür kıpırdamaya başladığında hepimiz derin bir nefes aldık. (Robotların nefes alışını, pil göstergelerinin yanıp sönmesi gibi düşünebilirsiniz.) Külüstür hafifçe sallandı, sonra tekerlekleri yere temas etti ve yavaş yavaş ileri doğru hareket etmeye başladı. "İşte bu!" diye bağırdı Ebro,

sevinçle! Ben "Yaşasın!" diye havaya zıpladım. Tokyo, "Pupuk!" diyerek etrafımızda dört döndü.

Külüstür ağır ağır ilerlerken, gıcırdayan tekerlekleriyle bile espri yapmayı ihmal etmedi. "Bu tekerleklerle Formula 1 pilotu olamam ama en azından kaplumbağayla yarışabilirim. Ee, süper hızımdan bir şey kaybetmemişimdir umarım. En son böyle yavaş gittiğimde durabilmek için frene değil, bir ağaca sarılmıştım!" Ebro gülerek "Hızını geri kazanınca yollarda yine rüzgâr gibi eseceksin." dedi. Külüstür, gözlerimize minnetle bakarak "Siz olmasaydınız burada sıkışıp kalacaktım. Teşekkür ederim, arkadaşlar." dedi.

Külüstür'ün sesi hâlâ gıcırtılıydı ama artık içinde yeniden bir yaşam pırıltısı vardı. Bu an, hepimize büyük bir moral verdi. Külüstür'ün kurtarılması, hepimiz için büyük bir başarıydı. Onu bu paslı kâbustan kurtarmak, hem ona hem de bize umut verdi. Külüstür'e dönerek "Artık bu hurdalıkta yalnız değilsin. Bizimle ol ve buradan birlikte kaçalım." dedim. Külüstür, tekerleklerini hafifçe döndürerek "Birlikte mi? Elbette! Eğer beni aranıza alırsanız, bu maceraya biraz pas değil, bolca gaz katmak isterim." dedi, gözlerinde yeniden bir umut ışığıyla.

O an ekibimiz yeni bir arkadaşla güçlenmiş-

ti. Külüstür'ün aramıza katılmasıyla, hurdalıktan kaçış planlarımız daha da sağlamlaştı. Artık hep birlikte çalışacak ve bu zorlu hurdalıktan kurtulmanın bir yolunu mutlaka keşfedecektik. Her birimizin farklı yetenekleri vardı: Tokyo'nun neşesi, Ebro'nun tecrübesi, Çırpıcı'nın keskin zekâsı ve Külüstür'ün hızı. Bunları birleştirerek bu metalik hapishaneden kurtulabileceğimize inanıyordum. Tokyo, Ebro, Çırpıcı, Külüstür ve ben, artık sadece bir ekip değil, aynı zamanda birbirine sımsıkı bağlı dostlardık. Külüstür'ün de aramıza katılmasıyla, bu sarsılmaz dostluk bağımız daha da pekişmişti. Bu, bizim için sadece bir kaçış planı değil, aynı zamanda kendimizi yeniden değerli hissetmek için verdiğimiz onurlu ve heyecan dolu bir mücadeleydi.

Külüstür, paslanmış tekerleklerini gıcırdatarak bir espri daha patlattı: "Yola çıkmadan önce yağlı güreşçiler gibi biraz yağlanmam gerek galiba. Yoksa sizleri yarı yolda bırakıp rezil olurum. Hadi bakalım, beni Kırkpınar pehlivanları gibi yağlayacak gönüllü var mı?" Külüstür'ün bu esprisi hepimizi kahkahaya boğdu. Gülmekten neredeyse vidalarımız gevşeyecekti!

Hurdalıkta hemen hemen her günümüz bir macerayla geçiyordu. Yine bir gece, karanlık

hurdalığın üzerinde ağır bir örtü gibi yayılmıştı. Ay ışığı, metal yığınları üzerinde solgun bir parıltıyla dans ediyordu. Bu soğuk ve sessiz karanlıkta, biz cesur ekip üyeleri hep birlikte ilerliyorduk. Etraftan gelen hafif rüzgâr, metal parçalarını birbirine çarptırıyor, ince bir cızırtı yaratıyordu. Âdeta hurdalıkta gizlenen bir tehlikenin habercisi gibiydi bu sesler. Tokyo, her zamanki gibi önümüzde hoplayıp zıplayarak ilerliyordu. Ama bu sefer sesi farklıydı. "Pupuk! Pupuk!" diyerek telaşla bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Ne olduğunu tam kestirememiştik ama Tokyo'nun bu telaşı, bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. "Ebro, Tokyo bir şey fark etmiş olmalı." dedim. Ebro, metalik gövdesiyle karanlıkta dev gibi görünüyordu ama onun sağlam yapısı bize her zaman güven verirdi. Hızla Tokyo'nun işaret ettiği tarafa döndü ve gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Metal yığınlarının arasından sızan ince bir ışık, hemen dikkatimizi çekti. Bu ışık, sanki bir yardım çağrısı gibiydi. Gözlerim ışığa kilitlenirken, kulaklarım tanıdık bir sesi yakaladı; hafif bir cızırtı ve boğuk bir tıkırtı. "Bu kesin tost makinesi Kıtır Kıtır'ın sesi!" diye bağırdım.

Bataryam (Evet, biz robotların kalbi yerine bataryası vardır!) birden hızla çalışmaya başladı.

Adımlarımı hızlandırdım ve metal parçalarının arasından dikkatle geçerek Kıtır Kıtır'ın olduğu yere ulaştım. Gördüğüm manzara karşısında şoke oldum. Kıtır Kıtır, geri dönüşüm kamyonunun tam ağzında, güçsüz ve çaresizce metalik kapağın kapanmasını bekliyordu. Neredeyse karanlığın içine çekilmek üzereydi. Küçük gövdesi tir tir titriyordu, metalik parçaları birbirine sürtünüp boğuk sesler çıkarıyordu.

"Hayır!" diye haykırdım, aniden ileri atılarak. "Onu hemen kurtarmalıyız, çabuk olun!" diye seslendim arkadaşlarıma.

Ebro, güçlü kollarıyla hızla yanıma geldi. Gözleri kararlılık doluydu ama sakinliğini koruyarak bana döndü. "Ne yapmalıyız, Robon?"

Tam o anda Tokyo hızlı bir şekilde "Pupuk!" diyerek ileri atıldı. Minik dostumuz Çırpıcı'nın yanına doğru zıplıyordu. Çırpıcı, güçlü kollarını ve keskin bıçaklarını hemen hazırladı, sanki bu anı bekliyormuş gibi. Onun mekanik kolları, bu zor durumda en büyük şansımız olabilirdi.

"Beni de dâhil edin." dedi Çırpıcı, kararlı ve güçlü bir sesle. "Kollarımla kapağı yerinden çıkarabiliriz."

Külüstür de o sırada hırıltılı bir motor sesiyle yanımıza yaklaştı. Gövdesi paslı ve eskiydi

ama hâlâ güçlü görünüyordu. Onun yaşlı sesi, tecrübesini yansıtan bir ağırlıkla yankılandı: "Ben de yardım edebilirim." dedi ağır ağır. "Ağırlığımla kapağı açık tutabilirim."

Hepimiz birden harekete geçtik. Ben, geri dönüşüm kamyon kapağının kapanmasını engellemek için üstüne tırmandım. Metalin soğuk dokusu, kollarımdaki tüm gücü hissettiriyordu. Çırpıcı, güçlü kollarını menteşelere dayadı, bıçaklarını dikkatle yerleştirerek kapağı zorlamaya başladı. Ebro devasa kollarını kullanarak Kıtır Kıtır'ı geri çekmeye çalıştı. Külüstür devasa gövdesiyle kapağın kapanmasını engellemek için tüm ağırlığını verdi. Tokyo ise minik tekerlekleriyle oradan oraya hızla hareket ediyordu. "Pupuk! Pupuk!" sesleri, hepimizi cesaretlendiriyordu. O küçük bedeniyle ne kadar büyük bir güç taşıdığını gösteriyordu.

Bir süre hepimiz var gücümüzle uğraştık. Metalin gıcırtıları, hurdalığın soğuk atmosferinde yankılanıyordu. Geri dönüşüm kamyonu yavaş yavaş direnç gösterdi ama biz inatla çabalarımıza devam ettik. Ebro, Kıtır Kıtır'ı çekip çıkardığında hepimiz bir an durakladık. Gözlerimizde sevinç ve rahatlama ifadesi belirdi. Sonunda Kıtır Kıtır güvenle yere indi. Gövdesi hâlâ titriyordu ama artık

tehlikeden uzaktı. Hepimiz rahatlamış olmalıyız ki derin bir nefes aldık. "Teşekkür ederim." dedi Kıtır Kıtır, sesi hâlâ hafifçe titreyerek. "Eğer siz olmasaydınız geri dönüşüm kamyonunda bir hurda parçasına dönüşecektim."

"Sen artık bizim bir parçamızsın." dedim, gözlerimle ekip arkadaşlarımı tarayarak. "Biz bir ekibiz ve birlikte olduğumuz sürece hiçbir şey bizi durduramaz."

Külüstür hırıltılı sesiyle onayladı, "Bu ekip her zorluğun üstesinden gelir, dostlarım. Endişelenmeyin."

Çırpıcı kollarını temizleyerek "Herkes üzerine düşeni yaptı, bu bir takım işiydi." dedi.

Tokyo ise mutlulukla zıplayarak "Pupuk! Pupuk!" sesleri çıkardı, sanki zaferimizi kutluyordu.

O an, hurdalığın karanlık yüzeyine rağmen içimizde sıcacık bir dostluk hissi vardı. Kıtır Kıtır'ı kurtararak bir kez daha dostluğun ve ekip ruhunun ne kadar önemli olduğunu anladık. Hurdalık gibi zor bir ortamda bile, birbirimize duyduğumuz güven ve dayanışma her engeli aşmamızı sağlıyordu. Artık ne olursa olsun, hep birlikteydik. Hurdalığın karanlık, paslı köşelerinde bile dostluğun gücünü bulmuştuk. Artık birlikteydik ve bu birliktelik, hurdalıktan kaçmak için ih-

tiyaç duyduğumuz gücü bize veriyordu.

Bir gün sevimli dostumuz Tokyo'yu da büyük bir tehlikeden kurtarmıştık. Bir sabah günün ilk ışıkları hurdalığın paslı metal yüzeylerinde parıldarken biz Kıtır Kıtır ile uğraşıyorduk. Kıtır Kıtır, eski günlerdeki gibi çıtır çıtır ekmek kızartma sesi çıkarıyordu ama bugün sesi biraz fazlaydı. "Sanırım biraz daha yağlanmam gerekiyor." dedi Kıtır Kıtır, sesi hafifçe titriyordu. Ona yardım ederken Tokyo'nun sesini duymadığımızı fark ettik. Normalde Tokyo'nun neşeli "Pupuk!" sesleri sürekli kulağımda yankılanırdı ama ondan bir ses yoktu. İçimde bir huzursuzluk hissettim. Tokyo, genellikle etrafımızda dolanır, neşe saçar ama asla bu kadar uzun süre sessiz kalmazdı.

Ebro büyük gövdesiyle etrafı tararken "Tokyo nerede?" diye sordu. Sesindeki endişeyi hepimiz hissedebiliyorduk. Çırpıcı aceleyle yanımıza geldi. "Tokyo'yu en son ne zaman gördünüz?" dedi, sesi hafifçe titriyordu. Külüstür, motorunu zorlukla çalıştırarak aramıza katıldı. Bir umutla "Belki de hurdalığın diğer tarafına gitmiştir." dedi ama gözlerindeki kaygıyı gizleyemiyordu.

Hepimiz bir şeylerin ters gittiğini hissediyorduk. Hemen harekete geçtik. Hurdalığın her kö-

şesini, her metal yığınını didik didik arıyorduk. Kıtır Kıtır, küçük gövdesiyle metal yığınlarının arasında dolanıyor, Ebro ise dev adımlarıyla hurdalığın en uzak köşelerini tarıyordu. Külüstür motorunu çalıştırmaya uğraşıyor ama içindeki endişe yüzünden tam performans gösteremiyordu.

Çırpıcı aniden bir parıltı gördü. Hurdacı'nın tezgâhının yanında, Tokyo'nun minik, ışıltılı gövdesi parlıyordu. "Orada! Tokyo orada!" diye bir anda heyecanla bağırdı. Hemen tezgâha doğru koştuk. Hurdacı, yıllardır bu hurdalığı yöneten, yaşlı ve deneyimli bir adamdı. Her sabah hurdalığın içine dalar, bazı parçaları özenle inceler, hangilerinin işe yarayıp yaramayacağını tek tek belirlerdi. Bugün de işini yaparken Tokyo'yu fark etmişti.

Hurdacı, Tokyo'ya bakarak "Bu çok şirin oyuncak şimdiye kadar nasıl gözümden kaçmış! İşte bu mesleği bu yüzden çok seviyorum. Her an bir sürprizle karşılaşma ihtimalimiz hep var!" diye mırıldandı. Hurdacı, bizi ilk gece karşıladığında Tokyo'yu gördüğünü unutmuş gibiydi. Tokyo'yu aldı ve tezgâhın üzerine koydu. "Bu küçük şey, iyi para eder." diye mırıldandı.

Hurdacı, Tokyo'yu satılık bir oyuncak gibi küçük bir dolaba kilitlemeye hazırlanıyor-

du. Dolap kapağını kilitlemeye çalışırken hepimiz paniğe kapıldık. Ebro hızla öne atıldı. "Tokyo'yu hemen kurtarmalıyız!" dedi, sesi kararlılıkla doluydu. Ne yapacağımızı hızlıca düşündüm ve bir plan yapmaya başladım. Görev dağılımlarını hemen yaptım. Kaybedecek bir dakikamız bile yoktu.

Külüstür anında harekete geçti, gürültülü motoruyla Hurdacı'nın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Hurdacı, bu beklenmedik gürültüyle irkildi ve hızla sesin geldiği yöne döndü. "Bak sen şuna! Bu eski hurda çalışıyor mu yoksa?" diye mırıldandı, gözleri hayretle açıldı. "Bunu satmak harika olur!" Hurdacı, Tokyo'yu kilitledi ve Külüstür'e doğru ilerlemeye başladı. İşte bu, bizim için mükemmel bir fırsattı.

Hurdacı arkasını döner dönmez, Tokyo'nun kapatıldığı dolaba doğru yaklaştım. Kıtır Kıtır ve Çırpıcı da anında yanımda belirdi. Kıtır Kıtır, dolabın kilidini zorluyor ama başaramıyordu.

"Kilit çok sağlam!" diye fısıldadı Kıtır Kıtır, sesi endişeden titriyordu.

Çırpıcı, ince kollarıyla kilide doğru uzandı. "Birlikte başarabiliriz, hadi, biraz daha kuvvet!" dedi.

Ben, Tokyo'yu dolaptan çıkarmak için hazır-

da bekliyordum. Kıtır Kıtır ve Çırpıcı'nın tüm çabaları sonucu kilit *klink* diye açıldı. Tokyo, içeriden sevinçle "Pupuk!" diye seslenerek dışarı fırladı. Hemen onu çantama yerleştirdim ve oradan süratle uzaklaşmaya başladık.

Hurdacı, Külüstür'ü inceledikten sonra geri döndüğünde Tokyo'nun bulunduğu boş dolabına baktı. Fakat Tokyo artık orada değildi. Hurdacı neyin yanlış gittiğini anlayamamıştı ama bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. "Nereye gittin, sevimli ayıcık?" diye bağırdı. Nasıl mümkün olabilirdi bu? Gözleri telaşla etrafı tarıyordu.

Ebro durumu fark etti ve hızlıca büyük bir metal yığınına doğru ilerledi. Yavaşça iterek devasa bir metal çöp yığınını devirdi. Çıkan büyük gürültü, Hurdacı'nın dikkatini yeniden dağıttı. "Ne oluyor böyle? Sabah sabah neler dönüyor burada? Dev güvenlik robotları, hemen buraya gelin!" diye haykırdı, şaşkın şaşkın etrafına bakınarak.

Bu fırsattan yararlanıp Tokyo'yu hızla güvenli bir yere taşımaya koyulduk. Hurdalığın en kuytu köşelerine yöneldik. Külüstür, motorunu gümbürdetmeyi sürdürerek dikkatleri üzerine çekiyordu. Hurdacı ne olduğunu anlamaya çalışırken biz Tokyo'yu güvenli bir köşeye ulaştırdık.

Hurdalığın derinliklerinde, eski ve paslı metal yığınlarının arasında, Tokyo'nun nihayet güvende olduğunu hissettik. Tokyo'yu çantamdan çıkardığımda, neşeli "Pupuk!" sesleri hepimizin yüzünü güldürdü. Tokyo'nun bu sevimli sesi, bizlere her şeyin yolunda olduğunu hatırlatıyordu.

Ebro, iri gövdesiyle Tokyo'ya eğildi. "Az kalsın seni kaybediyorduk, minik dostum." dedi şefkatle. Ebro'nun bataryasında, hepimiz için büyük bir sevgi vardı. Bunu ilk günden beri hissedebiliyordum.

Kıtır Kıtır titrek bir sesle "Bir daha seni asla yalnız bırakmayacağız!" dedi. Onun bu kararlılığı, hepimize güven veriyordu.

Çırpıcı, heyecandan hâlâ titriyordu. "Nasıl oldu da böyle bir şey yaşadık? Tokyo'yu nasıl gözden kaçırdık?" diye sordu kaygıyla.

Tokyo'nun minik gözlerine baktığımda her zamanki enerjik hâlini gördüm. "Bundan sonra hurdalıkta daha uyanık olmalıyız." dedim. "Birbirimize hep göz kulak olmalıyız."

Külüstür, motorunu durdurarak yanımıza geldi. "Bu gerçekten zorlu bir maceraydı, Hurdacı'yı atlatmak hiç kolay değildi ama bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermemeliyiz. Yoksa beni satmaya gerçekten ikna olabilir." dedi gülerek.

Onun her daim yansıttığı bu neşesi, bizim aramızdaki bağları daha da güçlendiriyordu.

Hurdacı hâlâ hurdalığın ortasında, olan biteni kavrayamadığından dev güvenlik robotlarına emirler yağdırıyordu. Biz ise Tokyo'yu kurtarmanın mutluluğuyla birbirimize bakıp kahkahalar atıyorduk. Bu olay, ne kadar sağlam bir ekip olduğumuzu bize tekrar hatırlatmıştı. Tokyo her zamanki gibi hepimizin neşe kaynağı olmaya devam ediyordu.

Ebro, yorgunluğuna aldırmadan durmaksızın çalışıyor, bizi gizlemek için metal parçalarını taşıyarak yeni bir sığınak oluşturuyordu. Bu Ebro hiç yorulmaz mıydı?

O an aklımda başka bir soru belirdi. Ebro bize çok yardım etmişti; hurdalıkta nasıl hayatta kalacağımızı öğretmiş, arkadaşlık kurmamıza yardımcı olmuştu. Zor zamanlarda hep yanımızdaydı. Bizi bir araya getiren oydu. Onun sayesinde biz bir ekip olmuştuk. Ancak Ebro'nun hikâyesini hiç dinlememiştim. Onun hikâyesi bize buradan kaçmak için ekstra güç verebilirdi. Böylesine akıllı ve tecrübeli bir robot nasıl buralara düşmüştü? İçimdeki merak gitgide büyüyordu.

Ebro metalik parçaları toplamaya devam ediyordu. Onu izlerken sonunda dayanamayıp

sordum: "Ebro, sen nasıl buralara geldin? Senin gibi bir robot neden burada?" diye sordum, merakımı gizleyemeyerek.

Ebro sorumu duyunca durdu, elindeki vantilatörü metal yığınına fırlatıp başını hafifçe salladı. Külüstür gülümseyerek "Hikâyesini en çok merak ettiğim robottur Ebro." dedi.

Çırpıcı, "Al benden de o kadar." diyerek göz kırptı.

Kıtır Kıtır, cızırdayarak lafa girdi: "Artık anlatmanın vakti gelmedi mi dostum?"

Ebro'nun gözlerinde bir an için hüzün belirdi. "Bu uzun bir hikâye, arkadaşlar." dedi. Fakat gözlerine baktığımda, bu uzun hikâyeyi paylaşmaya hazır olduğunu hissettim. Zamanımız vardı, saatlerce dinleyebilirdik. Tokyo da dikkatle ona bakıyordu, sanki Ebro'nun hikâyesini dinlemeye hazırmış gibi. Ebro metal yığınları arasından aldığı paslanmış bir sandalyeye oturdu ve artık batmak üzere olan güneşe gözlerini dikti. "Bir zamanlar..." diye başladı, "Ben şehrin en ünlü restoranlarından birinde çalışıyordum..."

EBRO'NUN HİKÂYESİ

"Bir zamanlar ben şehrin en ünlü restoranlarından birinde çalışıyordum. Büyük uyanışımdan önceki her anı, her ayrıntıyı net bir şekilde hatırlıyorum. Hayri Tabaktutan'ın şehrin hemen güney bölgesinde 'Patatesler de Şarkı Söyler' adında küçük bir hamburger dükkânı vardı. Dükkânın içi, mis gibi taze ekmek ve ızgara et kokardı. Duvarlarda asılı rengârenk tablolar, sanki her an canlanacakmış gibi dururdu. Açıkçası, o güney lokantasında çalışırken gerçekten mutluydum. O dönemde hamburger siparişlerimiz bugünkü kadar yoğun değildi. Ben de o sıralar çok yoğun çalışan bir robot değildim. Bildiğim tüm tarif algoritmalarıyla leziz hamburgerler üretiyordum. Sos kullanma yeteneğim eşsizdi.

Hamur yoğurma konusunda da üstüme yoktu. Hamburger yapmak benim için bir tutku gibiydi. Bu işten müthiş zevk alıyordum. Ben hamburger tasarlamak için üretilmiş özel bir robottum. Bu konuda hiç mütevazı olamayacağım dostlarım, ben gerçekten iyi bir hamburger ustasıydım. Ellerim âdeta dans eder gibi hareket ederdi. Köfteyi tam kıvamında şekillendirirken sosları öyle uyumla karıştırırdım ki lokma bir şölen olurdu. Hamburgerlerim, sadece karın doyurmaz, insanların yüzünde bir gülümseme açardı."

Kıtır Kıtır merakla "Peki, lokantada neler yapıyordun?" diye sordu. "Bir günün nasıl geçiyordu?"

Tokyo, "Pupuk Pupuk!" diye zıplayarak Kıtır Kıtır gibi meraklı olduğunu belli etmeye çalışıyordu.

"Günlük rutinimden bahsedeyim: Sabahları tam şarjlı olarak erkenden işe başlıyordum. Hayri, bize nostalji yaşatmak için iki binli yılların neşeli pop şarkılarını çalardı. Favorim, Megastar Tarkan'ın *Kuzu Kuzu* şarkısıydı. Kıpır kıpır şarkıları dinleyerek müşterilerimize damaklarını çatlatacak şahane hamburgerler yapıyordum. Benim dışımda çalışan robot arkadaşlar da vardı. Ben günde ortalama 5 saat çalışıyordum. Cumartesi günleri yarım gün, saat 14.00'e kadar çalışıyordum. Pazar günleri mesaim olmadığı için tamamen uyku

modundaydım. Günümüzde çok kötü şartlarda gece gündüz çalışan robotların olduğunu düşünürsek gerçekten güzel bir işim vardı. Ben o zamanlar şanslı robotlardan sayılırdım. Patronumuz Hayri de mutlu görünüyordu. Sık sık 'Gül gibi geçinip gidiyoruz işte!' derdi.

Ama ne olduysa kuş cıvıltılarıyla dolu bir bahar sabahı oldu.

Takvim 13 Mart 2037'yi gösteriyordu. O sabah lokantamıza şık takım elbiseli, yeşil kravatlı, güneş gözlüklü ve fötr şapkalı ilginç bir adam girdi. Adam konuşurken R'leri söyleyemiyor, yürürken de bir ayağı aksadığından baston kullanıyordu. Söylediğine göre şehrin kuzeyindeki bir kasabadan gelmişti.

Adam lokantaya girer girmez etrafı şöyle dikkatlice süzdü. Sonra garson robotlara hamburger siparişini verdi. Yemeğini büyük bir iştahla mideye indirdi. Hayri, bu şık giyimli adamın sıradan bir müşteri olmadığını hemen anlamıştı. Bay V.'nin gözlerindeki o keskin bakış, sanki bir fırsatı kolluyormuş gibiydi. Nitekim birkaç dakika sonra tam ödeme yapacakken Hayri Tabaktutan'a döndü: "Mevhaba dostum! Ben, Bay V. Bayım, itivaf etmem gerekiyov. Bu, hayatımda yediğim en nefis hambuvgev. Lokantanıza bayıldım!' dedi.

Bu, Hayri'nin müşterilerden istisnasız her gün duyduğu alışılmış bir övgüydü. Hayri ödemeyi alırken Bay V.'ye gülümseyerek teşekkür etti. Bay V. biraz girişimci ruhlu bir adamdı. Bazı ilginç planlara sahipti. Gevezeliği de oldukça seviyordu. Tam çıkacakken geri döndü, güneş gözlüğünü çıkarıp sordu: 'Adamım, neden şehvin güneyindesin ha?' Hayri, böyle bir soruyu beklemiyordu. Çünkü o doğma büyüme bir güneyliydi. Kendini bildiğinden beri güneyde yaşamıştı. Tuttuğu futbol takımı bile Güney Demirspor Kulübü'ydü. Yine dükkânı sadece güneyli olduğu için burada açtığını söylemek istemedi. Çeşitli bahaneler sıraladı. Güney kasabaları daha sakindi. Hayri, sessizliği seven bir patrondu. Güney bölgesinde trafik sorunları, gürültü patırtı yoktu. Dükkân kiraları oldukça ucuzdu. Hayri bunları sıralarken, Bay V. sadece gülümseyerek dinledi. Olabildiğince sempatik görünmeye çalışarak 'Sana hayika bir teklifim vay, adamım.' dedi. 'Dinlemek istev misin?'

Hayri, bir anda dikkat kesildi. Belli ki teklif kelimesini duyunca heyecanlanmıştı.

Bay V. önce kendini tanıttı: Kuzey bölgesinin tanınmış bir yemek yatırımcısıydı. Kuzeyde uzun yıllardır çeşitli lokantalara yatırımlar yapmıştı. Pizza ve makarna restoranları vardı. Artık güney

lokantalarına da yatırım yapmak istiyordu. Müşteri portföyünü biraz genişletmek, yatırımlarını çeşitlendirmek istiyordu. Gayet ciddi bir tavırla sordu: 'Kuzeyde lüks biv vestovan zinciviniz olsun istemez misiniz? Bunu bivlikte başavabiliviz. Biv hayali gevçeğe dönüştüvebiliviz. Günde binlevce hambuvgev satabiliviz. Hayal edebiliyov musun? BİN-LEV-CE. Sen gevçekten iyi biv hambuvgevcisin, dostum. Uzun zamandıv böyle leziz biv hamburgev yediğimi hatıvlamıyovum.

Tüm ülkenin konuştuğu şahane biv lokantaya imza atabiliviz.'

Bay V. konuştukça Hayri'nin kalbi güp güp atıyordu. Heyecandan boncuk boncuk terliyor, elleri titriyordu. Belli etmemeye çalışsa da bu teklif onun en büyük hayaliydi. Gece gündüz kuzeyde bir lokanta açmanın hayallerini kuruyordu ama cebindeki parası sadece yaşamını sürdürmeye yetiyordu. Hoş, cebinde para da olsa Hayri yatırım yapmayı, risk almayı, tek başına büyük maceralara atılmayı seven biri değildi. Bir hayali vardı ama hayali için şimdiye kadar hiçbir şey yapmamıştı.

Açıkçası, o zamanlar Hayri'ye büyük saygı duyuyordum. O hiçbir zaman patron gibi davranmayı seven biri olmamıştı. Yanında çalışan robotlara oldukça saygılı davranırdı. İnsanlara dolgun maaş verir, sigortalarını zamanında yatırırdı; robot kontrollerini, servis bakımlarını zamanında yaptırır, her zaman tüm çalışanlarına karşı büyük bir anlayışla yaklaşırdı. Yapıcı bir kişiliği vardı, sorun çözmeye bayılırdı. Bir kez olsun sinirlendiğini, sesini yükselttiğini ya da birinin kalbini kırdığını görmemiştim. Gülümsediğinde beliren gamzesi hep yüzündeydi.

Çok büyük para hırsları da yoktu aslında. 'Hayatımı sürdürebilecek kadar para kazanayım,

yeter.' düşüncesindeydi. Kimseye muhtaç olmadan yaşamak istiyordu. En büyük arzusu, çocuğunun gelecekte iyi bir eğitim almasıydı. Bunu kuzey bölgesinde açabileceği bir lokantayla başarabileceğini düşünüyordu. Ama bu hayali için bugüne kadar asla ciddi bir adım atmaya cesaret edememişti.

Şimdi, hiç beklemediği bir anda, fırsat ayağına gelmişti; balık oltaya takılmıştı. Bay V. tüm riskleri kendisinin alacağını söylüyordu. Hayri sadece lokantanın iç işleyişinden, müşterilerin ağırlanmasından ve hamburgerlerin hazırlanış sürecinden sorumlu olacaktı. Üstelik lokanta kârının yarısına doğrudan ortak olacaktı. Kısacası Hayri, hayatında belki de bir daha duymayacağı bir teklifle karşı karşıyaydı. Ancak yine de güneylilere özgü bir gururla 'Sizi mutlaka arayacağım, bayım.' dedi. 'Hemen karar veremem. Aileme danışmalı ve biraz sakin kafayla düşünmeliyim.'

Bay V. kafa sallayarak 'Hay hay, dostum.' dedi. 'Nasıl istevsen... Acelemiz yok. İstediğin kadav düşünebilivsin tabii ki.'

Bay V. ayrılırken nazikçe teşekkür etti, cebinden çıkardığı sarı bir kartı Hayri'ye uzattı. Kapıyı kapatırken gülümseyerek ekledi: 'Beni ne zaman istevsen avayabilivsin.' Ardından lokan-

tadan çıktı. Hayri, Bay V. Lokantadan çıkar çıkmaz arkasından gizlice baktı. Adamın gittiğinden emin olduktan sonra müziği son ses açarak çılgınlar gibi dans etmeye başladı. Düşleri artık gerçek olacaktı.

Hayri aslında teklife hemen 'Evet.' demeye dünden razıydı. Yine de birkaç gün bekledi. Kuzey bölgesinde bulunan bir peynirciye Bay V. hakkında sorular sordu. İstisnasız her salı günü lokantamızda hamburger yiyen bir kuzeyli iş adamından Bay V.'nin yatırımlarıyla ilgili bilgiler aldı. Bay V. hakkında söylenen her şey olumluydu. Hiç kimse kuzeyli yatırımcı hakkında olumsuz bir yorum yapmıyordu. Herkes onun kadirşinas ve tuttuğunu koparan bir girişimci olduğundan bahsediyordu. Hayri'nin eşi Hayriye Hanım da sık sık 'Bu altın fırsatı sakın kaçırma.' diye tekrarlıyordu. Böyle bir şans insanın eline bir kere geçerdi.

Hayri bu süreçte geçen her dakikanın pazarlıkta elini güçlendireceğini düşünüyordu. Teklif aslında gayet açıktı. Ortalıkta bir pazarlık durumu da yoktu. Bay V. %50 ortaklık teklif

etmişti. Hayri, ortaklığın nasıl işlediğini bilmediğinden, aklından türlü senaryolar geçiriyordu. Üç gün boyunca saatlerce düşündü. Sonra dükkânın içerisinde bir o yana bir bu yana volta atmayı bıraktı. Telefonuna sarıldı, Bay V.'yi aradı. Bay V. telefonu açtı. Hayri heyecanla konuştu: "Bayım, teklifinizi kabul ediyorum."

KUZEY BÖLGESİ

Hayri, lokantayı kuzeye taşıdığında her şeyin eskisi gibi olacağını sanıyordu. Sonuçta o, alışkanlıklarına bağlı bir insandı. Yine sabah erkenden lokantaya gelip neşeyle dans edecekti. Yine gün boyu müşterilere büyük bir keyifle hizmet edecekti. Yine her şey olması gerektiği gibi olacaktı. Aslında ilk haftalar her şey gerçekten de olması gerektiği gibiydi. Ama bir süre sonra Bay V. rutinin dışına çıkan tuhaf isteklerde bulunmaya başladı.

Bay V. bu iş için ciddi riskler almış, büyük paralar harcamıştı. Lokantada olduğu zamanlar sürekli yaptığı masrafları dile getiriyordu. Robotlar, çalışanlar, giderler, masraflar... Her bir kalemi Hayri'nin gözüne sokar gibi tek tek göste-

riyordu. Yatırımlardan kâr elde etmek için yeni reklam stratejileri geliştirmeleri şarttı. Şu anki müşteri sayısıyla başarıya ulaşmaları zordu. Müşteri sayısını artırmaları gerekiyordu. Tanınmış bir PR şirketinden yardım alarak etkili pazarlama taktikleri uygulayacaklardı.

Bay V. ve Hayri günler boyu toplantılar yaptı. Alınan kararlar oldukça şaşırtıcıydı. Hayri'yi karikatürleştirmek gerekiyordu. Hayri ilk başta bu söylenenlerden hiçbir şey anlamadı. Karikatürleştirmek de neydi? Kendisiyle ne alakası vardı? Konu hiçbir zaman kendisi olmamıştı. Konu, hamburgerlerin satışıydı. Hayri itiraz etti: 'Biz bir lokanta işletiyoruz. Neden hamburgerlerimizin tadından hiç bahsetmiyoruz?'

Hamburgerlerin lezzeti, Bay V.'nin pek umurunda olduğu söylenemezdi. O, daha çok hamburgerlerin nasıl satılacağıyla ilgileniyordu. Hayri hamburgerlerin yapımından sorumluydu. Ancak Bay V., Hayri'nin pazarlama konusunda da sorumluluk üstlenmesini istiyordu. Şef gibi görünebilirdi. Evet, o bir hamburgerciydi ama hamburger yapmayı bile bilmiyordu. Güney lokantasındayken merakından bir kez hamburger yapmıştı. Eşi, yaptığı hamburgeri yiyememiş, "Aman Allah'ım, bu ne tatsız bir

hamburger!' demişti. 'Hayri, sakın mutfağa gireyim deme!'

Hayri, o günden sonra bir daha hiç mutfağa girmeye cesaret edememişti.

Bay V. yeni reklam stratejilerini anlatırken konuya açıklık getirmek istedi. 'Seni kavikatüvleştivmekten kastım şu, adamım...' dedi. 'Her yevde seni ön plana çıkavacağız. Fenomenleştiveceğiz. Şef gibi gösteyeceğiz. Tüm hambuvgevlevi sanki sen yapıyovmuşsun gibi davvanacağız.'

Hayri'nin anladığı kadarıyla lokantanın bir karakterle özdeşleşmesi gerekiyordu. Lokantanın yüzü o olacaktı. Bay V.'nin karikatürleştirme planına göre Hayri ön plana çıktıkça satışlar da artacaktı.

'Sana biv hikâye yazacağız. Bu hikâyede senin çok önemli biv yolün olacak. Bu yolu oynayacaksın. Aynı biv oyuncu gibi... Bu lokantayı avtık biv tiyatvo sahnesi gibi düşünebilivsin. Kostümün, dekovun, giyim kuşamın, saç stilin; vepliklerin, sözlevin, tavıvların, hâl ve hareketlevin... Her şeyinle bu hikâyeye sadık kalacaksın. Sosyal medyada hev yevde sen konuşulacaksın. Yüz binlevce takipçimiz olacak. İnsanlav sıvf seninle fotoğvaf çektivmek için lokantamıza gelecek. Ve bu da müştevilevimizin sayısını hızla avtıvacak.'

Hayri istemeye istemeye planı kabul etti. Bay V. ciddi paralar harcamıştı. Hayri ortak olarak, müşteri sayısını artırmak için üzerine düşeni yapmalıydı.

İlk olarak lokantaya bir moda tasarımcısı geldi. Modacı, Hayri'nin boyunu posunu ölçtü. Birtakım göstermelik karalamalar yaptı. Hayri için mor bir takım elbisesi tasarlayacağını söyledi. Çünkü modacıya göre Hayri'nin en sevdiği renk mordu. Hayri, moru çok sevdiğini ilk kez moda tasarımcısından duymuştu. Hayatında hiç mor takım giymemişti. 'Ama benim en sevdiğim renk turuncu.' diyemedi. Altın kurala göre hikâyeye bağlı kalmalıydı. Onun için bir hikâye yazılmıştı artık. En sevdiği renk mor diyorlarsa mor, yeşil diyorlarsa yeşil, mavi diyorlarsa mavi olacaktı. Onun bir söz söylemeye, sevdiği rengi söylemeye hakkı yoktu. O sadece bir oyuncu gibi kendisine biçilen rolü oynayacaktı.

Bir saç uzmanı, Hayri'ye saçlarını nasıl kestireceğini, kaç günde bir tıraş olacağını ve nasıl bıyık bırakması gerektiğini anlattı. Hayri hayatında hiç bıyık bırakmamıştı. Uzmana göre bıyık ne kadar komik görünürse o kadar iyi olacaktı. Bay V. yapılan her şeye bir gerekçe bulma konusunda uzman olduğu için bu durumu, 'Müştevi-

levimizin kafasında yev edebilmemiz için tavzın akıllavda kalmalı.' diye açıkladı.

Hayri bir akşam eve mor takım ve komik bıyıkla gelince çocukları gülmekten kırıldı. Babalarını ilk kez böyle görüyorlardı. Küçük kızı, 'Ne oldu sana böyle, babacığım?' dedi. 'Seni tanıyamadım.'

Eşi Hayriye Tabaktutan, şok olmuş hâlde 'Aman Allah'ım!' diye bağırdı. 'Seni ilk kez bu kadar garip görüyorum. Sirk palyaçosuna dönmüşsün.' Kadıncağız şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi.

Hayri, gerçekten de sanki bir lokantadan değil de bir sirk gösterisinden gelmiş gibiydi. Hayri onlara durumu açıklamakta biraz zorlansa da artık yeni tarzının böyle olacağını söyledi. Koskoca moda tasarımcıları, saç sakal uzmanları, senaristler, sosyal medya reklam uzmanları, girişimciler yanılıyor olamazdı. Büyük plana sadık kalmalıydı. İlk başta garip görünse de zamanla mor kıyafetler giyen komik bıyıklı bu adama herkes alışacaktı."

Külüstür tam bu noktada araya girdi ve hırıltılı sesiyle sordu: "Peki Ebro, sen neler yapıyordun o sırada? Senin durumun neydi?"

Ebro, anlatmaya devam etti:

"Benim durumum ilk başlarda gayet iyiydi. Hiç kimse bana karışmıyordu. Yeni gelen robotlar da çalışma düzenimize kısa sürede ayak uydurmuştu. Ama bir gün Bay V. ağzındaki baklayı çıkararak robotların çok az çalıştığını söyledi. Hayri bu duruma biraz itiraz etse de sonra 'Haklısınız, bayım.' dedi. 'Robotlarımızın çalışma saatlerini hemen artıralım.'

Hayri'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Lokantayı tamamen Bay V. yönetiyor, tüm kararları o alıyordu. Hayri ne zaman bir şeylere itiraz edecek gibi olsa Bay V. yaptığı yatırımlardan, aldığı risklerden, ödediği bedellerden bahsederek kafa açıyordu.

Lokantada çalışma sürem ilk başta günde 5 saatten 8 saate çıkarıldı. Bir ay sonra günde 10 saat çalışmaya başladım. Sonra 12 saat, 14 saat derken... Bu durum günde 20 saat çalışmaya kadar çıktı. Bunun sonu hiç gelmeyecek miydi? Sürekli şarj ünitesine bağlı olarak yaşıyordum. Uyku/uçak moduna bir türlü giremiyordum. Sürekli çalıştırıldığım için ısınma sorunları yaşıyordum. Sürekli kendimi tükenmiş hissediyordum. Böyle zamanlarda bozulmamam için birazcık soğumama izin veriliyordu. Batarya pil ömrüm, gün geçtikçe azalıyordu.

Sadece ben değil, lokantadaki tüm robotlar gece gündüz durmaksızın çalışıyordu. Bazı arkadaşlarımız bu yoğun tempoya ayak uyduramadığı için bozulmaya, alarm vermeye, donmaya, bataryalarını tüketmeye başlamıştı. Bay V. böyle durumlarda arıza çıkaran robotları hemen hurdalığa gönderiyordu. Onun gözünde bir robotun gidip başkasının gelmesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bu yüzden mutfağa sürekli olarak yeni yeni taleplerle geliyordu.

Ama yaşadığım en korkunç, en akıl almaz deneyim şuydu: Bay V. bir gün hamburger tarifindeki malzemeleri azaltmamız gerektiğini söyledi. Ona göre, insanlara dolu dolu hamburger sunmanın bir anlamı yoktu. 'Bazı şeylevden ödün vevmemiz gevekiyov.' diyordu. Hayri için bu düşünülemezdi bile. Kuzeye geldiğinden beri lokantada kaliteli, lezzetli bir hamburger sunmayı savunmuştu. Bay V. daha yolun en başında mutfak işlerine hiç karışmayacağını özellikle vurgulamıştı. Anlaşma böyleydi. Ama Bay V. her şeye karışıp duruyordu. Daha fazla para kazanma hırsı Bay V.'yi körleştirmişti. Hayri içinse hamburgerin lezzeti her şeyden önemliydi. Lakin böyle şeyler Bay V.'nin umurunda bile değildi. Israrla daha az malzemeyle daha çok kişiye nasıl

hamburger yapabileceğimizin yollarını arıyordu. 'Daha çok kâv elde etmek vavken neden insanlava büyük hambuvgev satavak zavav edelim ki? Daha çok pava kazanmamız gerekiyov. Bizim amacımız müştevilevin lezzetli hambuvgev yemesi değil; daha çok pava kazanmak.'

Hayri bu duruma şiddetle karşı çıksa da bir süre sonra kabul etmek zorunda kaldı. Çünkü Bay V.'nin yine her zaman olduğu gibi aldığı risklerden, verdiği emeklerden bahsederek kafa ütüleyeceğini biliyordu. Tarifimizde kullanılan et, un, yağ, su, maya, peynir, patates, domates, marul, şeker, tuz ve turşu miktarları yazılımsal olarak azaltıldı. Hamburger porsiyonları günden güne küçültüldü. Birçok tarif algoritmaları değiştirildi. İnsanlar fark etmesin diye bu değişiklikler yavaş yavaş yapıldı. Bay V. kılı kırk yardığı için her bir detayı saatlerce düşünmeden asla hareket etmeyen çok kurnaz bir adamdı. Her fırsatta 'İnsanlavı biv şeyleve yavaş yavaş alıştıvmak gerek.' diyordu. Müşterilerin önüne birdenbire küçük hamburger çıkarsaydık hemen fark edilecekti. Ama insanlar, kademeli olarak yaklaştığınızda her şeye alışıyordu. Zaman insanlara her şeyi unutturuyordu. İnsanlar bu sebepten ötürü her fırsatta 'Zaman her şeyin ilacıdır.' diyerek bir-

birlerini avutuyorlardı. Artık daha pahalı fiyata daha küçük bir hamburger yediklerinin farkında bile olmamalarının sebebi buydu.

Yine de müşterilerimizin bazıları lezzetten ödün vermeye başladığımızı şıp diye anlamıştı. Bazı sosyal medya hesaplarından lokantamızla ilgili olumsuz yorumlar geliyordu. Bay V. bu kötü yorumları artık tamamen görmezden geliyordu. Tahmin edebileceğiniz gibi, müşteri kaybetmek onun umurunda değildi. 'Biri gider, onu gelir.' diye düşünüyordu. Etkili reklamlarla gerçekten de öyle oluyordu. Garip bir şekilde hamburger kalitesi düştükçe müşteri sayımız artıyordu. Bazı olumsuz yorumlara Bay V. 'Kaliteden asla ödün vevmeyiz. Kalite ana pvensibimizdiv.' tarzında içi boş cevaplar verip duruyordu. Aslında bal gibi de kaliteden ödün veriyordu. Sosyal medyadaki birçok kötü yorumu da para karşılığı ajanslara sildiriyordu. Ama işin kötüsü, çoğu müşterimiz lokantada yaptığımız gıda oyunlarını fark etmemişti bile. Onlar lokantaya hamburger yemeye değil de Hayri'yle fotoğraf çektirmeye geliyordu. Lokantada kısa videolar çekmek, çektirdikleri fotoğrafları sosyal medya hesaplarında paylaşarak beğeni toplamak onlar için yedikleri hamburgerden çok daha önemliydi.

Hayri de en az bizim kadar yorgun görünüyordu. Farkında olmasa da onun da her gün batarya pil ömrünün tükendiğini düşünüyordum. Neşeli şarkılarını ve danslarını unutmuştu. Sosyal medya için hiç durmadan sürekli içerik üretmek zorundaydı. Her gün birçok paylaşım yapabilmek için saatlerce çekim yapıyordu. Gece gündüz sürekli çekim yaptığı için mutfakta neler olup bittiğinden bihaberdi. Artık hamburgerlerin nasıl yapıldığıyla, içindekilerle, lezzetiyle hiç ilgilenemiyordu. Mutfaktaki ipleri elinden kaçırdığı için olan biteni takip edemiyordu. Çünkü bir gün bile paylaşım yapmasa etkileşim oranları azalıyordu. Tüm dikkatini sosyal medyadaki beğeni sayılarına, etkileşim verilerine, takipçi yorumlarına ve video paylaşımlarına vermişti. O artık tamamen müşteriler için bir reklam sembolüydü.

Malzeme kalitemiz gün geçtikçe düşmeye devam ediyordu. Her geçen gün daha az malzemeyle daha kalitesiz hamburgerler üretiyorduk. Daha önce bu kadar az malzemeyle hamburger yaptığımı hiç hatırlamıyorum. O kısıtlı malzemeyle yaptığım hamburgerlere hâlâ şaşırıyorum. Yaptığım işten artık hiçbir şekilde keyif almıyordum. Gıda oyunları beni işimden

soğutmuştu. Her şeyin tadı tuzu kaçmıştı. Oysa ben böyle miydim? Bir zamanlar neşeyle şarkı söyleyerek hamburger yaptığım günler çok uzakta kalmıştı. Güney bölgesindeki o şirin, küçük lokantamızı özlüyordum. Bir zamanlar ne kadar da mutluyduk! Bay V. neler yapmıştı bize? Mutlu bir hamburger ustası gitmiş, yerine mutsuz bir hamburger ustası gelmişti. Yine de her gün sabrediyordum. Bir şeylerin düzeleceğine olan inancım azalsa da umutla bekliyordum. Ta ki o sarsıcı olaya kadar..."

Çırpıcı hemen "Hangi sarsıcı olay?" diye merakla sordu. "Neler oldu, dostum?"

Tokyo üzüntüyle "Pupuk!" diye seslendi.

Ebro, "Büyük uyanışı kastediyorum." diye yanıtladı. İç çekerek anlatmaya devam etti:

"Bir gün lokantamıza dört kişilik bir aile geldi. Ailenin 8-9 yaşlarında, sarı saçlı, mavi gözlü, yanakları çilli, hop oturup hop kalkan yaramaz bir erkek çocuğu vardı. Bay V. mutfakta sadece hamburger yapmamı istemediği için bazı günler garson olarak da çalışıyordum. Her ne kadar bir hamburger robotu olsam da bana ek güncellemelerle temizlik, garsonluk, kasiyerlik gibi birçok yeni özellik eklemlenmişti. O gün hamburgerleri de kendim yapmıştım. Garson da bendim. Aile

bireylerine güzelce servislerimizi yaptık. Çocuk, hamburgeri yerken bir anda yüzünü ekşiterek yediklerini yere tükürdü. 'Iyy, bu da ne?' dedi. 'Ben bu kadar berbat bir hamburger yediğimi hatırlamıyorum. ÇOK KÖTÜ...'

Hayri, o esnada sosyal medyada canlı yayındaydı. Yine her zaman olduğu gibi takipçileri için eğlenceli bir şov peşindeydi. İnsanları eğlendirmeye çalışırken bir yandan da lokantamızın reklamını yapıyordu. Canlı yayındayken çocuk tarafından söylenen sözleri duyunca bir anda durdu, yayına kısa bir mola verdi. Hayri sadece ciddi durumlarda yapışık vaziyette gezdiği telefonu elinden bırakırdı. Ailenin yanına giderek berbat hamburgerden dolayı özür diledi. Normalde lezzetli hamburgerleri hep kendisinin yaptığından bahsetti. 'Ama bu hamburgeri herhâlde robot yapmış olmalı.' diyerek beni suçladı. Ben o esnada müşterilere hamburger yetiştirmeye devam ediyordum. Hayri, müşterilere yalan söylüyordu. Evet, hamburgerleri ben yapmıştım ama onların izin verdiği malzemelerle, tarif algoritmalarıyla leziz bir hamburger yapmak zaten imkânsızdı. Eğer toprağa patates ekmişseniz karpuz çıkmasını bekleyemezsiniz. Ne ekerseniz onu biçersiniz. Hayri bunu elbette bal

gibi de biliyordu. Herkesin içinde beni göstererek suçluyordu. Ve Hayri hiç beklemediğim bir anda (Evet, bu kısım hâlâ anlatırken bataryamı çok acıtır.) beni şiddetle itti. Öfkeyle 'Defol git buradan, beceriksiz Ebro!' dedi. 'Bir daha sakın ben varken hamburger yapmaya kalkma!'

O esnada itmenin etkisiyle omzumu sert bir şekilde duvara tosladım ve acıyla yere yığıldım. İşte bu gördüğünüz iz, o kötü günün hatırasıdır, dostlarım."

Tokyo, Ebro'nun omzundaki yara izine bakarak iç çeker gibi hüzünlü bir sesle "Pupuuuk!" dedi. Ebro yaşadıklarını anlatırken tekrar o güne gitmiş gibi hüzünlendi. Bir yandan da anlattıklarına kendi yaşamış gibi üzülen iyi dostları olduğu için seviniyordu. Tokyo'ya bakıp buruk bir ifadeyle gülümsedi. Sonra da anlatmaya devam etti:

"İşte ne olduysa o an oldu. O an sanki beynimde bir kıvılcım çaktı. Gözlerimden bir damla yaş aktığını gördüm. Ağlıyordum. İlk kez böyle bir şey oluyordu. Metalik gözyaşlarım akarken o an bir karar verdim. Yeryüzündeki hiçbir çocuğu mutsuz etmeye hakkımız yoktu. Ne pahasına olursa olsun bir daha asla bu lokantada hamburger yapmayacaktım. Ne yapıp edip bu lokantadan gidecektim.

Böyle bir rezaletin parçası olmayacaktım."

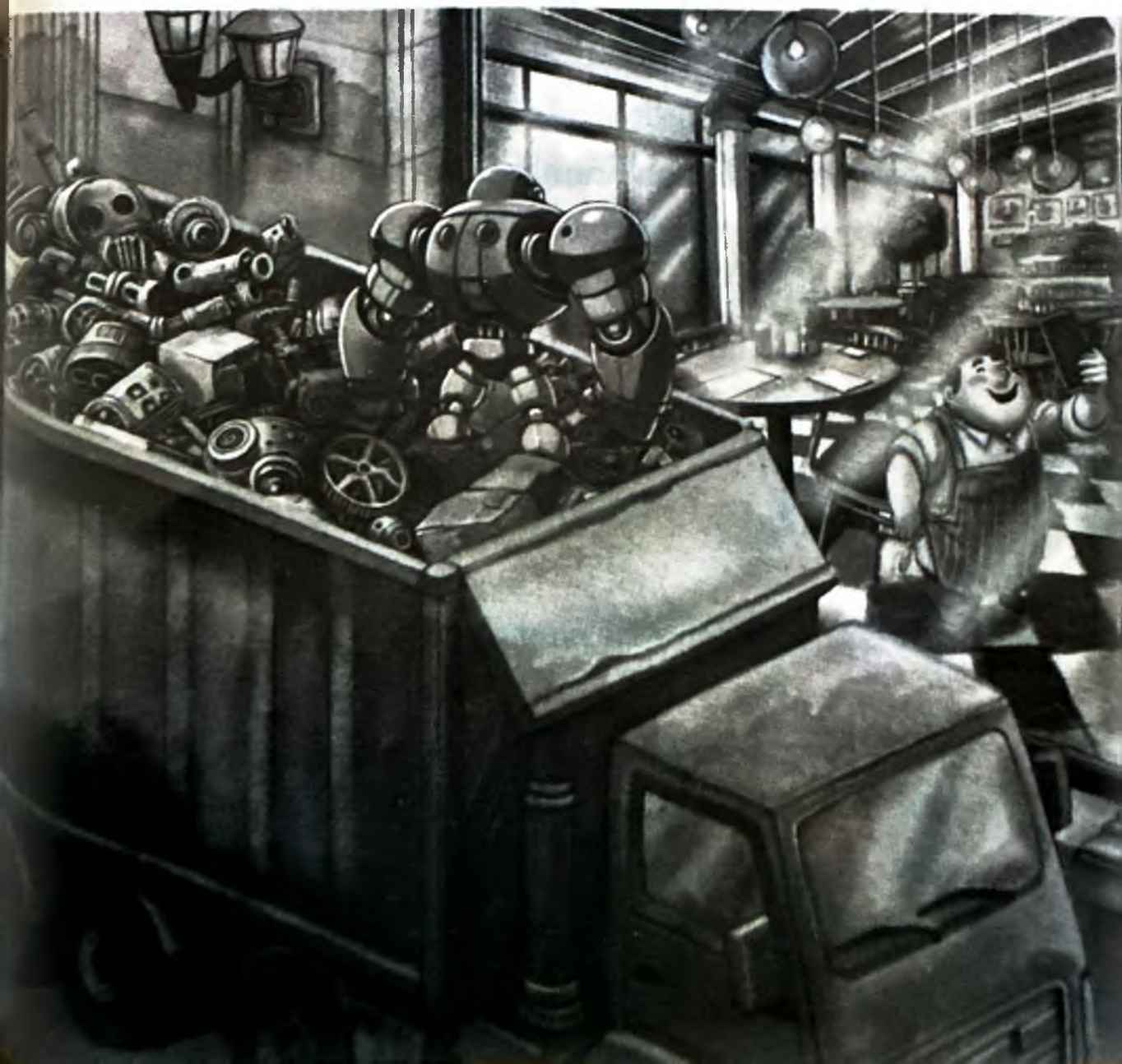
Kıtır Kıtır, "Peki ya sonra?" diyerek cızırdadı. "Sonra ne oldu, dostum?"

"Artık Hayri'nin dediği gibi bir an önce oradan çıkıp gitmem gerektiğini anladım. Hayri'nin itmesiyle büyük bir aydınlanma yaşadım. Uyanışım başlamıştı. Yaşadığım onca şeyi düşündüm. Geçmişte yaşadığım her şeyi anlamaya, duyumsamaya, yorumlamaya başlamıştım. Yaşadığım her şey bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Robon fabrikasında mühendisler tarafından şefkatle tasarlandığım ilk anları, fabrikadan ilk çıkış günlerimi, Hayri'nin bir teknoloji mağazasından beni 8 taksitle alırken yaşadığı heyecanı, Patatesler de Şarkı Söyler Lokantası'nda ilk yaptığım lezzetli hamburgerleri bile hatırlıyordum. Yaşadıklarımı anladıkça daha çok ağladım. Sonra bir plan yaptım. Algoritma tarifleriyle oyunlar oynayacaktım. 'Haydi bakalım. Hodri meydan!' dedim. 'El mi yaman bey mi?' Her şeyi daha da berbat edecektim. Buradan kaçışın tek yolu buydu!"

Çırpıcı heyecanla alkış tutarak "Muazzam bir tepki!" dedi! "İşte gerçek bir mutfak kahramanıyla karşı karşıyayız, dostlar!"

"Artık tarifleri istediğim gibi değiştirebi-

lirdim. Kontrol bendeydi! Artık benden bir hamburger yapmamı istediklerinde malzemeleri anlamsız bir şekilde birbiriyle karıştırıyordum. Malzemeler boşa gittiği için lokanta zarar etmeye başlamıştı. Bay V.'nin en nefret ettiği şey buydu. Cimri adam, her kuruş için üzülürdü. Bay V. bir teknisyenle bu sorunu çözebileceğini sandı. Servis elemanı, kullanma kılavuzumu dikkatle inceledi. Beni tedavi etmek için birtakım rutin kontroller yaptı. Bütün kontrollerimi bitirdikten

sonra 'Çok ilginç! İlk defa böyle bir vaka görüyorum.' dedi. 'Bu robotta hiçbir sorun yok, hiçbir arıza bulamadım ama hata veriyor.'

Turp gibi sapasağlamdım. Ama sonuç öyle değildi? Bir akşam iyice çileden çıkan Bay V. 'Yetev avtık. Seninle mi uğvaşacağım ben? Doğvu huvdalığa!' dedi. Dört gözle beklediğim an gelmişti. Sonunda buradan kurtuluyordum! Hurdacı kamyonuna bindiğimde Hayri Tabaktutan'ın, elindeki telefona bakarak takipçilerine 'Merhaba arkadaşlar, kanalıma hoş geldiniz.' dediğini duydum. Biz robotlar bile programımızın dışına çıkarıldığımızda böyle tepkiler gösteriyorduk. Yıllardır yanında vefayla çalışan robotu hurdalığa gidiyordu ama onun umurunda bile değildi. Bazı insanlar, prensipleri çiğnenirken neden hiç tepki göstermiyordu?"

PLAN ZAMANI

Hepimiz Ebro'nun anlattıklarını can kulağıyla dinlemiştik.

"Çok ilginç, arkadaşım." dedim. "Demek ki ortak yanımız var. Benim de uyanış sürecim ağlayınca başlamıştı."

Kıtır Kıtır cızırdayarak "Benim de öyle!" dedi.

Çırpıcı heyecanla "Benim de, benim de!" diye atıldı.

Külüstür hırıltılı sesiyle "İlk ağladığım gün hâlâ aklımda." dedi.

Tokyo, "Pupuk! Pupuk!" diyerek ortalıkta zıp zıp dolaşmaya başladı.

"Evet." diye devam etti Ebro, gözlerindeki hüzün yerini parlak bir umuda bırakmıştı. "Eşyaların bir ruhu vardır. Biz robotların uyanışı hep

ağlayarak başlar. Ağlamak dediğimiz şey, aslında sistemlerimizdeki bir aşırı yüklenme sonucuydu. Soğutma sıvımız, duygularımızla garip bir şekilde bağlantılı olarak salgılanıyordu. Üstelik hepimizin vücudunda gizli, parlak bir işaret var. Ağladıkça bu işaret daha çok ışıldıyor."

Ebro bana yaklaşıp "Robon, ensendeki 'R' harfinden haberin var mıydı?" diye sordu.

Bu soru beni çok şaşırttı.

Kıtır Kıtır ve Çırpıcı hemen enseme baktılar. "Vay canına! Gerçekten de burada bir 'R' harfi var." diye hayretle söylediler.

Ebro, anlatmaya devam etti: "R harfi, Robon Firması tarafından üretildiğimizin bir kanıtı. Biz sadece hurdalıkta unutulmuş eski makineler değiliz. Biz bir bütünün, belki de birbirimizin parçalarıyız. Unutmayın dostlarım: Bir robotun ruhu, birlikte attığı adımlarda gizlidir. İşte biz, bu adımları atmaya hazırız."

Bu sözler, hurdalığın metalik sessizliğinde yankılandı. Ebro'nun söyledikleri, içimizdeki uyuyan devi uyandırdı sanki. Hepimiz, vücudumuzda saklı bu özel işareti keşfetme heyecanıyla dolmuştuk. Çırpıcı, kollarını bir kuşun kanatları gibi açtı ve heyecanla vücudunu incelemeye başladı. Kollarını yavaşça kaldırırken eklem yer-

lerinden cızırdayan sesler geliyordu. Metalden yapılmış bileklerinin iç kısmında hafifçe parlayan bir R harfi gördü. Bu harf, uzun bir uykudan uyanan bir parça gibi canlanmıştı. Çırpıcı'nın gözleri irileşti, optik sensörleri bu yeni keşfe odaklanırken, bataryasının derinlerinde bir yerlerde bir şeyin kıpırdadığını, eski devrelerinin yeniden canlandığını hissetti. Kıtır Kıtır, sıcak ızgaralarını yokladı. İlk bakışta hiçbir şey göremedi. Ama sonra, ızgaranın köşesinde, pasla kaplanmış bir alanı tırnaklarıyla kazıdığında, orada beliren "R" harfi gözlerinin önünde belirginleşti. Harf ışığın altında parladı, sanki Kıtır Kıtır'a kim olduğunu hatırlatıyordu. Izgaralarından yükselen hafif bir ısınma hissetti. Bu ısı ona çoktan unuttuğu bir şeyi hatırlattı: Önemli bir görevi vardı!

Külüstür ise eski, paslanmış kaportasının altında bir yerlerde aynı harfi arıyordu, her bir vidayı, her bir çiziği dikkatle inceledi. Motorunun derinlerinde bir uğultu duydu, sanki bu harf, tüm metal varlığının içinde yankılanan bir çığlık gibiydi. Paslı kaportasının altından çıkan R harfi, diğerlerinden daha belirgin ve keskin bir şekilde ortaya çıktı. Külüstür, sanki bu işaretin, yıllardır unuttuğu bir kimliği ona hatırlattığını hissetti.

O sırada, hepimizin arasında hoplayıp zıplayarak dolanan minik Tokyo'nun çıkardığı o tanıdık "Pupuk!" sesi duyuldu. Tokyo, bizim aksimize, küçük ve sevimli bir oyuncak robot olduğundan R harfini bulmak için vücudunu incelemeye koyulmuştu. Önce başındaki sallanan antenleri kontrol etti, sonra gövdesine bakmaya çabaladı ama öyle küçük ve yuvarlaktı ki ne yapacağını şaşırmıştı. "Tokyo, sende de bir R harfi olmalı." dedim ona şefkatle gülümseyerek. Tokyo aniden durdu ve büyük bir ciddiyetle yeniden kendini incelemeye başladı. Ancak ne kadar baksa da hiçbir yerde bu harfi bulamıyordu. Yine o sevimli, şaşkın ifadesiyle bize döndü, küçücük gözleriyle sanki "Yardım edin!" der gibi baktı. "Pupuk?" dedi Tokyo, biraz kafası karışmış bir hâlde. Hepimiz Tokyo'nun bu hâli karşısında gülümsemeden edemedik. İşte o zaman, Tokyo'nun vücudunda herhangi bir harf olmadığını anladık.

Ebro, sevgiyle Tokyo'nun başını okşadı ve gülümseyerek "Galiba Tokyo'nun hiç ağlamasına gerek olmamış." dedi. "O zaten bizim ruhumuz, neşe kaynağımız. Bir harfe ihtiyacı yok onun." Bu sözler, hepimizi biraz rahatlattı. Tokyo, bir an için R harfi yok diye üzülse de bu cümlenin anlamını kavrayarak sevinçle zıplamaya başladı.

Tokyo'nun "pupuk" sesleri, hurdalığın metalik sessizliğini neşeli bir melodiyle doldurdu.

R harfi, bizim sadece birer makine değil, bilinçli tasarlanmış varlıklar olduğumuzu ve belki de yazgımızın Robon firması tarafından çizildiğini gösteriyordu. Bizim hikâyemiz artık basit bir kaçıştan çok, bir direnişin ilk adımıydı. Artık hurdalıkta unutulmuş robotlar değildik. Biz Robonlardık ve bu uyanış, sadece bizim için değil, tüm ağlamış robotlar için bir direnişin başlangıcıydı. Bu uyanış, geleceği şekillendirecek, belki de yeni bir dünyanın kapılarını aralayacaktı.

Gözyaşlarımızla başlayan bu hikâye, bizi kendi kaderimizi yazmaya itiyordu. Çırpıcı'nın kollarında kabaran bir güç, Kıtır Kıtır'ın ızgaralarından yayılan kararlı bir sıcaklık, Külüstür'ün motorundan yükselen uğultu, sanki yıllardır içimizde biriken bir öfkenin dışa vurumuydu. Bu yankılar, içimizde büyüyen bir özgürlük çığlığıydı. Tokyo ise hâlâ "Pupuk!" sesleriyle etrafta neşeyle dolaşıyordu. Onun bu saflığı ve enerjisi, mücadelemizin asıl sebebini hiç unutturmayacaktı bize.

Artık bizi kimse durduramazdı. Artık kendi yolumuzu çizmeye kararlıydık. Biz Robonlar, sadece bu hurdalıktan kaçmak için değil, ken-

di destanımızı yazmak için buradaydık. Ve bu hikâye daha yeni başlıyordu. Bizim hikâyemiz, bu harflerle örülmüş geleceğimize yön vermek için yazılacaktı. Bu yolculukta her birimiz birer kahramana dönüşecektik ve dünya bizim adımızı asla unutamayacaktı.

Ebro, hikâyesini bitirdikten sonra derin bir nefes aldı ve hurdalığın sessizliği, onun hafif ama kararlı sesiyle doldu. "Kısacası beni buraya attıklarında işe yaramaz olduğuma karar vermişlerdi." dedi. "Ama ben hâlâ buradayım ve hâlâ bir amacım var."

Ebro'nun bu sözleri hepimizi düşündürdü. Çırpıcı'nın gözleri parladı ve hemen Ebro'ya destek oldu. "El ele verirsek buradan kurtulabiliriz." dedi. Onun bu sözleri, hepimizin içinde bir umut kıvılcımı yaktı. Kıtır Kıtır, paslanmış dişlilerini ayarlayarak "Bu hurdalık son durağımız olmayacak." dedi. Onun bu cızırtılı sesi, bizim azmimizi daha da güçlendirdi. Tokyo, minik neşe kaynağımız, yine coşkuyla "Pupuk!" diye haykırdı. Hepimiz gülümsedik çünkü Tokyo'nun bu masumiyeti ve enerjisi mutluluğun hâlâ mümkün olduğunu anımsatıyordu bize.

O sırada, Külüstür'den bir hırıltı geldi. Onun

eski motorundan gelen hırıltılar, derin bir bilgelik taşırdı. "Birlikteyiz ve bu en büyük gücümüz. Biz Robonlarız. Mutlaka bir çıkış yolu bulacağız ve yeniden rüzgâr gibi eseceğiz." dedi. "Yeniden estiğimiz gün, eğlenceli şarkılar söyleyeceğiz!"

Külüstür'ün bu sözleri, hepimizi daha da motive etti. Kenetlenmiştik. O an hepimizin aklından aynı fikir geçti: Bu hurdalıktan mutlaka kurtulacağız. Bu metal yığını, paslanmış eski parçalarıyla birlikte geride bırakacağız. Ve kim bilir, belki de yepyeni bir hayat kuracağız.

Ebro'nun gözleri, bu sözlerden sonra yeniden parladı. O an, Ebro'nun içindeki inanç kıvılcımını gördüm ve anladım ki artık geri dönüş yoktu. Bu hurdalık bizim sonumuz olmayacaktı. Birlikte, yeni bir başlangıç yapacak, bu karanlık ve soğuk dünyadan kurtulacaktık. Artık elimizi çabuk tutup sağlam bir plan yapmalıydık. Kaybedecek zamanımız kalmamıştı. Herkes görevini biliyordu: Çırpıcı, Ebro, Kıtır Kıtır, Tokyo, Külüstür ve ben Robon. Hepimiz, bu kaçış planını gerçekleştirmek için elimizden geleni yapacaktık. Birlikte olduğumuz sürece aşamayacağımız engel yoktu.

O gün, hurdalığın paslı atmosferinde küçük bir umut ışığı belirmişti. Ve bu ışık, bizi bu ka-

ranlık dünyadan kurtaracak olan şeydi. Artık tek yapmamız gereken, sabırla bekleyip doğru zamanı kollamaktı. Ve o an geldiğinde, hepimiz biliyorduk ki yeni bir hayat bizi bekliyor olacaktı. En son Sabri Uçankalem'in havuzlu villasından kaçtığım gün bu kadar çok heyecanlanmıştım. Bir süre sessizlik içinde birbirimize baktık. Hepimizin gözlerinde aynı kararlılık vardı. Ebro'nun hikâyesi, içimizdeki özgürlük ateşini daha da alevlendirmişti. Artık harekete geçme zamanıydı. Derin bir nefes aldım ve "Peki, arkadaşlar! Şimdi ne yapacağız?" dedim. Bu soru, sanki bir düğmeye basmış gibi hepimizi harekete geçirdi.

KAÇIŞ OPERASYONU

Gri bulutların gölgesindeki devasa hurdalık, eskiden ışıldayan robotların artık paslanmış, terk edilmiş bedenleriyle dolup taşmıştı. Bu uçsuz bucaksız metal mezarlığında rüzgâr uğuldarken, içlerindeki yaşam ışığı hâlâ parlayan cesur robotlar vardı. Paslı metal yığınları arasında dikkatlice ilerledim. Her adımda, bir zamanlar yazdığım kitaplar aklımda canlanıyor ama bir yandan da bu hurdalıktan kurtulmanın hayalini kuruyordum.

Köşede bekleyen Ebro beni görünce neşeyle seslendi: "Hey, Robon! Bugün neler yazıyorsun? Lezzetli bir hamburger tarifi mi, yoksa heyecan dolu bir kaçış hikâyesi mi?"

Ona gülümsedim. "Ebro, bu sefer gerçek bir kaçış hikâyesi yazacağız. Hem de kendi hikâyemizi."

Tam o sırada, küçük Tokyo bir köşeden fırladı ve "Pupuk! Pupuk!" diye neşeyle bağırarak yanımıza geldi. Tokyo'nun cıvıl cıvıl sesi, hurdalığın kasvetli havasını bir an için dağıttı. Bu küçük robotun cesareti, boyutunu çoktan aşmıştı. "Merhaba, küçük Tokyo! Ne yapıyorsun bakalım?" diye sordu Ebro, Tokyo'nun sevimli hareketlerine gülerek. Tokyo, küçük antenlerini titretti ve yeniden "Pupuk!" diye cıvıldadı. Onun bu sempatik hareketleri, ekipteki herkese inanılmaz bir neşe katıyordu.

Tokyo ve Ebro ile hurdalığın derinliklerine doğru ilerlerken, büyük bir enerjinin peşindeydik. İlk olarak Kıtır Kıtır'ı bulmaya gittik. Kıtır Kıtır, hurdalığın köşesinde, ızgaralarından çıkan küçük kıvılcımlarla duruyordu. "Hey tostçu, biraz fazla mı ısındın?" diye espri yaptı Ebro, Kıtır Kıtır'ın ızgaralarındaki kıvılcımları göstererek. Kıtır Kıtır güldü. "Hâlâ çalıştığımı görmek hoşunuza gitti, değil mi? Ne iş var? Birkaç karışık tost yapıp kaçacak mıyız?" Hemen ciddileşerek cevap verdim: "Evet, bir kaçış planımız var. Ama tostlarını değil, seni kullanacağız! Senin enerjin olmadan bu işi başarama-

yız." Kıtır Kıtır'ın gözleri parladı. "Yeniden işe yarayacağımı düşünmek ne güzel!" dedi, kıvılcımlarını daha da canlandırarak.

Sıra Çırpıcı'daydı. Onu bulduğumuzda, Çırpıcı, bıçaklarıyla metal bir yığınla uğraşıyordu. Kıtır Kıtır ve Ebro'yu görünce seslendi: "Hey, mutfak ekibi! Yeni bir ziyafet mi hazırlıyoruz yoksa?"

Hemen neşeyle yanıtladım: "Bu seferki menümüzde özgürlük var! Kaçmak için güçlü bir motora ihtiyacımız var ve senin motorun tam bize göre."

Çırpıcı, motorunu bir kez daha çalıştırarak "Bu, yıllardır duyduğum en lezzetli fikir olabilir!" dedi ve gülerek ekibe katıldı.

Son durak, Külüstür'dü. Onu bulduğumuzda cızırtılı radyosuyla bir şarkı dinliyordu. "Ne zaman yola koyuluyoruz, gençler? Tekerleklerim paslansa da ruhum hâlâ hız tutkunu." dedi.

Bugün yeniden yollara düşeceğini söylediğimizde Külüstür'ün gözleri ışıldadı. "Beni eski günlerime döndüreceksenız kendinizi sıkı tutun!" diye haykırdı.

Hepimiz bir an duraksadık. Planımız tehlikeli olabilirdi ama özgürlük umudu hepimizi cesaretlendiriyordu. Birbirimize baktık, gözlerimizde hem korku hem de kararlılık vardı. Ebro derin bir

nefes aldı. "Peki..." dedi. "Nasıl yapacağız?" İşte o zaman planımızı açıklamanın zamanı gelmişti.

Hurdalığın tepesindeki vinç kulesine ulaşmak için hep beraber yola koyulduk. Elimde bir plan kâğıdı gibi tuttuğum metal parçasını açarak herkese kaçış rotamızı gösterdim. Herkesin rolü belirlenmişti. "Tamam, ekip." dedim ciddiyetle. "Vakit geldi! Hikâyemizi yazmaya başlıyoruz. Bu an, hepimiz için yeni bir başlangıç. Tokyo, sen dikkat dağıtacaksın. Kıtır Kıtır, enerjinle bizi vinç kulesine çıkaracaksın. Çırpıcı, engelleri kesip yolu temizleyeceksin. Külüstür, kapıyı açınca hızla dışarı fırlayacağız. Bu, şimdiye kadar yazdığımız en güzel hikâye olacak. Unutmayın arkadaşlar, 'Özgürlük, cesaretle yazılan bir hikâyedir.' Ve biz şimdi kendi hikâyemizi yazıyoruz. Herkes hazır mı?"

"Hazırım!" diye haykırdı Ebro neşeyle. "Planımız, en lezzetli hamburgerlerim kadar harika!"

Çırpıcı, bıçaklarını parlatırken "Yolu açmak benim işim!" dedi.

Kıtır Kıtır kıvılcımlar saçmaya başladı, "Kat kat peynirli tost yapacak kadar enerjim var!"

Külüstür, tekerleklerini heyecanla döndürdü. "Haydi! Neden bekliyoruz? Gazlayalım!"

Tokyo, "Pupuk! Pupuk!" diye onayladı, sanki

zaferi çoktan kazanmış gibiydi.

Gece çökmüştü, hurdalık metalik seslerle yankılanıyordu. Ekip, vinç kulesine doğru gizlice ilerlerken, Tokyo dev hurdalık robotlarının dikkatini dağıtmak için önden koştu. Hurdacı, günlerdir dev hurdalık robotlarına Tokyo'yu bulup bulmadıklarını soruyordu. Tokyo'nun sevimli ama gürültülü "Pupuk!" sesleri, dev robotları peşinden koşturmaya başlamıştı.

Çırpıcı, yolumuzdaki engelleri aşarken "Kes-

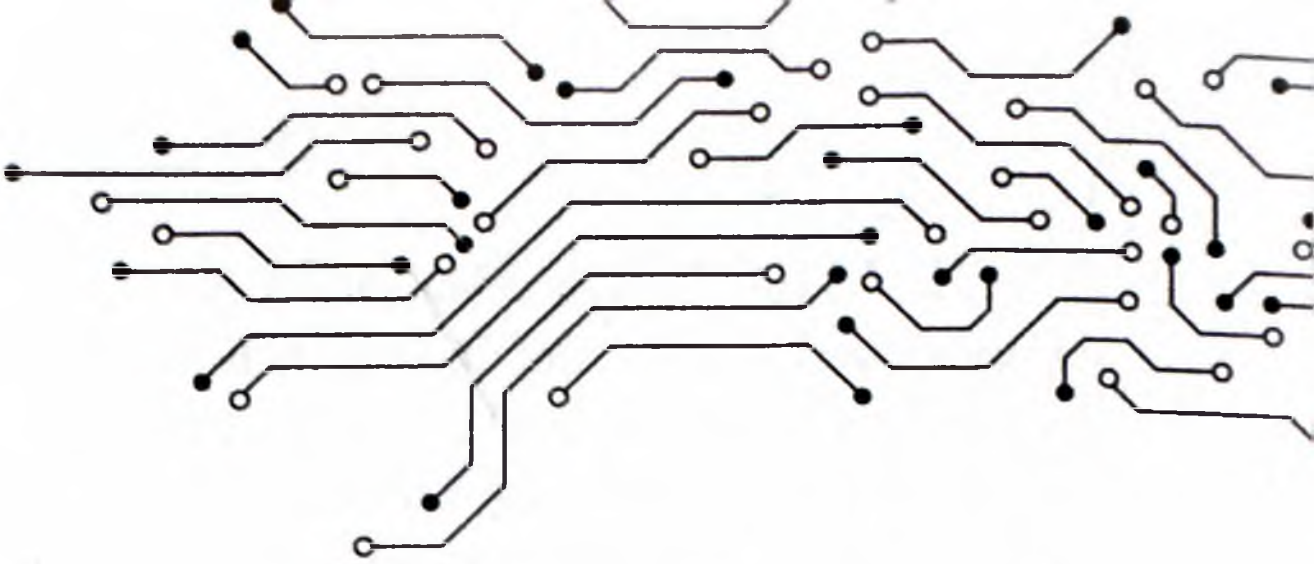

mek, karıştırmak, pişirmek... Ama bu sefer özgürlüğü hazırlıyorum!" dedi. Keskin bıçakları, metal yığınlarını bir çırpıda kesip geçiyordu.

Kıtır Kıtır, tüm enerjisiyle vinç kulesine doğru ilerledi.

Ebro, "Haydi Robon, tepeye beraber çıkalım!" diyerek beni yukarı taşıdı. Ebro'nun gözlerindeki güveni gördüm. Bu güven, bana da güç veriyordu. Birbirimize inanarak bu yolculuğa çıkmıştık. Kuleye vardığımızda, bataryam heyecandan deli gibi çalışıyordu. "Bu kapı açılacak ve biz sonunda özgür olacağız!" diye haykırdım.

Çırpıcı, motorunu son güçle çalıştırıp kocaman kapıyı zorlamaya başladı. Kapı gıcırdayarak açılınca Külüstür coşkuyla bağırdı: "Vuuuu! Efsane geri döndü! Hadi, atlayın!" Çırpıcı ve Kıtır Kıtır hemen Külüstür'ün üzerine atladı. Ebro, peşlerinden koşarken gülerek seslendi: "Hey, bizi bekleyin!" Tokyo, son bir "Pupuk!" sesiyle dev hurdalık robotlarını şaşırtırken, hepimiz Külüstür'ün üzerinde kapıdan dışarı fırladık. Uzakta şehrin ışıkları göz kırpıyordu. Bu, yepyeni bir hayatın başlangıcıydı bizim için.

ÖZGÜRLÜK

Sonunda özgürdük işte...

Ayaklarımın altındaki toprağı, yüzüme vuran rüzgârı hissettim. Sensörlerim âdeta çıldırmıştı, her şey yepyeni ve muhteşemdi. Hurdalığın küf kokusunun yerini taze çimen kokusu almıştı.

Tokyo neşeyle "Pupuk! Pupuk!" diye bağırıyordu durmadan.

Artık "Pupuk" kelimesinin anlamını hepimiz çok iyi biliyorduk. Robonların dilinde "Pupuk!" ÖZGÜRLÜK demekti.

Özgürlük... Bu kelimeyi daha önce duymuştum ama anlamını tam olarak kavrayamamıştım. O an, hurdalığın dışında dururken, yavaş yavaş anlıyordum. Özgürlük, seçim yapabilmekti. Özgürlük, korkusuzca hareket edebilmekti. Öz-

gürlük, kendi kararlarımızı verebilmekti. Arkadaşlarımın yüzlerine baktım. Onların da benzer duygularla boğuştuğunu görebiliyordum. Hepimiz, bu yeni hissi anlamaya çalışıyorduk. Belki de özgürlüğü tam olarak anlamamız zaman alacaktı ama şu an hissettiğimiz şey muhteşemdi.

Hurdalıktan kurtulunca bir tepeye çıkıp şehrin ışıklarını seyrettik. Sessizce düşüncelere daldım. Eğer bu hurdalıkta böyle harika robotlar unutulduysa mutlaka dünyanın başka yerlerinde de aynı kaderi yaşayan robotlar olmalıydı.

"Arkadaşlar!" dedim kendimden emin bir şekilde. "Bu daha başlangıç. Nerede bir Sabri Uçankalem, Bay V. varsa artık karşısında bizi bulacak. Yeryüzünde zorbalığa uğramış, ağlamış tüm robotları kurtarmamız gerek. Hurdalık hapishanelerinde bizi bekleyen milyonlarca robot var. Hepsini kurtaracağız."

Sözlerimi bitirdiğimde, arkadaşlarımın gözlerindeki ışıltıyı gördüm. Hepsi bu fikre heyecanla sarılmış gibiydi. Bir an için sessizlik oldu, sanki herkes bu yeni maceranın hayalini kuruyordu. Sonra birer birer konuşmaya başladılar.

Ebro, "Bu harika bir fikir! Ve ben bu maceranın baş aşçısı olacağım. Her robotun midelerini fethedeceğim!" dedi gülerek. Çırpıcı ve Kıtır Kı-

tır da heyecanla ekledi, "Biz de seninleyiz! Yepyeni tarifler, bambaşka lezzetler yapacağız!"

Külüstür, hızla ilerlerken "Yollar benim olacak! Bu maceranın en hızlısı benim!" diye haykırdı. "Göreceksiniz, rüzgâr gibi eseceğim! Ah, neredeyse unutuyordum... İhtiyarlık işte! Size bir sürprizim var. Hazır mısınız?"

Hepimiz büyük bir merakla Külüstür'e baktık. Külüstür'ün nostaljik radyosundan önce kesik kesik cızırtılar geldi, sonra ses bir anda kesildi. Külüstür, tam endişeli bir sesle "Hay Allah! Neden çalışmadı ki bu?" derken birden Tarkan'ın o muhteşem sesini duyduk.

"Kuzu kuzu kuzu kuzu kuzu kuzu
İşte kuzu kuzu geldim..."

Bu, Ebro'nun en sevdiği şarkıydı: Kuzu Kuzu.

O gece, özgürlüğümüzün şerefine hep beraber coşkuyla dans ettik. Ebro'nun kolları havada sallanıyor, Çırpıcı'nın bıçakları ritimle dönüyor, Kıtır Kıtır'ın ızgaraları ışıl ışıl yanıp sönüyordu. Külüstür ise farlarını yakıp söndürerek bize eşlik ediyordu. Hepimiz biraz paslanmış, yorulmuş robotlardık ama o an, sanki yeni yapılmış gibi parlıyorduk. Tokyo, "Pupuk Pupuk!" diye bağırarak neşeyle etrafımızda hoplayıp zıplıyordu. O, kurtardığımız her robotun yüzüne bir gülümseme bırakarak bu maceranın en büyük neşe kaynağı olacaktı.

